

ТО Л А У Р О У

№ 231

Иде Бөрүө

ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ

(Σ' ένα μάλλον φτωχικό διαμέρισμα. Απογευματάκι φθινοπώρινο. Έκείνος κάθεται στο ντιέζι. «Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».)

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

Έσ' αντίθετα, σκέπτεσαι μόνο με την καρδιά. Είσαι η μικρούλα, η απρόντιστη Μιμή Πενσόν, που ξεπετιέσαι φρέσκα, πρόσχαρη και φτωχιά μεσ' απ' τις σελίδες του Μουσέ. Μπορεί νάχης, όπως εκείνη, ένα πουκάμισο, ένα φόρεμα, ένα ζευγάρι ακριβάνια. Αυτό όμως, δε σου μαρναίνει το γέλιο στα χείλια, δε σου αναστατώνει τη καρδιά, δε σου χαλάει το κέφι. Δε μετανούς που σπαταλείσαι στο πλεόρω μ' αυτό το μαλακό αν' ενός άλλου το πλεόρω θα μπορούσε να ζήσης απ' μεγάλη κυρία... Είσαι το γνήσιο παιδί του μπεσιμισμού. Μπορείς να φας ή να μη φας, να ντυθείς ή να μείνης στο κρεβάτι σου γιά να ξεσπάθης όταν δεν έχεις τί να φορέσης, να μοιραστής μαζί με τον άντρα που αγαπάς ένα κομμάτι ψωμί και τον έρωτα. Έχεις την αλληλεγγύη μαζί μου, την απόλυτη αλληλεγγύη που τίποτε δεν την κλονίζει... Όταν μιά μέρα θα κάνουμε λεφτά... Έκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

«Εκείνη είνε ζαπκωμένη απάνω του, έτσι, που ν' ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του».

ΜΑΙΘΕΤΕ ΟΤΙ:

— Στην Αυστραλία υπάρχει ένα είδος πεταλούδας που σφυρίζει. — Οι Ρωμαίοι δέσποινες της άρχαιας εποχής φορούσαν τόσο βαρεία σκουλαρικήνα ώστε τα αυτιά τους έπληγώνοντο και έθερα πείοντο από ειδικούς γιατρούς. — Τα άνακτορα των Βερσαλλιών στοιχίσανε τόσο πολλά χρήματα ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' μετά την αποπεράτωση τους έκαψε τους σχετικούς λογαριασμούς, νιά να μη μάθη ο κόσμος τὰ έξοδα. — Λουκάνικα κατασκευάζονταν γιά πρώτη φορά σ'τά 898 μ. Χ. — Ο Σαίξπηρ πήγε σ'το σχολείο μόνο μέχρις ηλικίας 13 ετών. — Η Ιαπωνική γλώσσα περιέχει 60.000 λέξεις, από τις οποίες οι Ιάπωνες χρησιμοποιούν μόνον το ένα τέταρτο. — Στην Αλάσκα φοράνε παπούτσια όχι μόνο οι άνθρωποι, αλλά και τα σκυλιά. — Το ξείδι παγώνει σ'θερμοκρασία 20 βαθμών. — Ένα καλό άρπικο όργανο μπορεί να καλύπτει το καλοκαίρι 24 και το χειμώνα 48 ώρες, χωρίς να πιη καθόλου νερό. — Είνε εξακριβωμένο ότι το σώμα των παιδιών αναπτύσσεται κατά τις ώρες του ύπνου. — Η συνήθεια του να φυτεύουν κυπαρίσσια απάνω στους τάφους είναι παρμένη από τους Τούρκους. — Η κηδεία του Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας στοιχίσε ενάμισιο εκατομμύριο φράγκων. — Το πιο δυσκολόγανυτο από τὰ άσπρα ψάρια, είναι ο μπακαλιάρος. — Μιά σφήκα μπορεί να σκοτώσ'η μέσα σ'ε μιά μέρα χίλιες μυγες. — Ο άνθρωπος άρρωσταίνει 9 ημέρες περίπου το χρόνο. — Σ'όλο τον κόσμο παντρεύονται ήμερησίως 3.000 άνθρωποι. — Τα τζάμια εισηγήθηκαν σ'την Αγγλία κατά τον δέον αιώνα. — Κοιμολόγια με γυαλίνες χάντρες κατασκευάζοντο στην Αίγυπτο 2.000 χρόνια πρὸ Χριστού. — Ο διαβήτης χρησιμοποιήθηκε σ'τη Γαλλία σ'τά 1150. — Το πρώτο μαζιλάρωμα σ'τά έλληνικά θέατρα έγινε σ'τά 1884.

— Στην Αυστραλία υπάρχει ένα είδος πεταλούδας που σφυρίζει.

— Οι Ρωμαίοι δέσποινες της άρχαιας εποχής φορούσαν τόσο βαρεία σκουλαρικήνα ώστε τα αυτιά τους έπληγώνοντο και έθερα πείοντο από ειδικούς γιατρούς.

— Τα άνακτορα των Βερσαλλιών στοιχίσανε τόσο πολλά χρήματα ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' μετά την αποπεράτωση τους έκαψε τους σχετικούς λογαριασμούς, νιά να μη μάθη ο κόσμος τὰ έξοδα.

— Λουκάνικα κατασκευάζονταν γιά πρώτη φορά σ'τά 898 μ. Χ.

— Ο Σαίξπηρ πήγε σ'το σχολείο μόνο μέχρις ηλικίας 13 ετών.

— Η Ιαπωνική γλώσσα περιέχει 60.000 λέξεις, από τις οποίες οι Ιάπωνες χρησιμοποιούν μόνον το ένα τέταρτο.

— Στην Αλάσκα φοράνε παπούτσια όχι μόνο οι άνθρωποι, αλλά και τα σκυλιά.

— Το ξείδι παγώνει σ'θερμοκρασία 20 βαθμών.

— Ένα καλό άρπικο όργανο μπορεί να καλύπτει το καλοκαίρι 24 και το χειμώνα 48 ώρες, χωρίς να πιη καθόλου νερό.

— Είνε εξακριβωμένο ότι το σώμα των παιδιών αναπτύσσεται κατά τις ώρες του ύπνου.

— Η συνήθεια του να φυτεύουν κυπαρίσσια απάνω στους τάφους είναι παρμένη από τους Τούρκους.

— Η κηδεία του Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας στοιχίσε ενάμισιο εκατομμύριο φράγκων.

— Το πιο δυσκολόγανυτο από τὰ άσπρα ψάρια, είναι ο μπακαλιάρος.

— Μιά σφήκα μπορεί να σκοτώσ'η μέσα σ'ε μιά μέρα χίλιες μυγες.

— Ο άνθρωπος άρρωσταίνει 9 ημέρες περίπου το χρόνο.

— Σ'όλο τον κόσμο παντρεύονται ήμερησίως 3.000 άνθρωποι.

— Τα τζάμια εισηγήθηκαν σ'την Αγγλία κατά τον δέον αιώνα.

— Κοιμολόγια με γυαλίνες χάντρες κατασκευάζοντο στην Αίγυπτο 2.000 χρόνια πρὸ Χριστού.

— Ο διαβήτης χρησιμοποιήθηκε σ'τη Γαλλία σ'τά 1150.

— Το πρώτο μαζιλάρωμα σ'τά έλληνικά θέατρα έγινε σ'τά 1884.

— Στην Αυστραλία υπάρχει ένα είδος πεταλούδας που σφυρίζει.

— Οι Ρωμαίοι δέσποινες της άρχαιας εποχής φορούσαν τόσο βαρεία σκουλαρικήνα ώστε τα αυτιά τους έπληγώνοντο και έθερα πείοντο από ειδικούς γιατρούς.

— Τα άνακτορα των Βερσαλλιών στοιχίσανε τόσο πολλά χρήματα ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' μετά την αποπεράτωση τους έκαψε τους σχετικούς λογαριασμούς, νιά να μη μάθη ο κόσμος τὰ έξοδα.

— Λουκάνικα κατασκευάζονταν γιά πρώτη φορά σ'τά 898 μ. Χ.

— Ο Σαίξπηρ πήγε σ'το σχολείο μόνο μέχρις ηλικίας 13 ετών.

— Η Ιαπωνική γλώσσα περιέχει 60.000 λέξεις, από τις οποίες οι Ιάπωνες χρησιμοποιούν μόνον το ένα τέταρτο.

— Στην Αλάσκα φοράνε παπούτσια όχι μόνο οι άνθρωποι, αλλά και τα σκυλιά.

— Το ξείδι παγώνει σ'θερμοκρασία 20 βαθμών.

— Ένα καλό άρπικο όργανο μπορεί να καλύπτει το καλοκαίρι 24 και το χειμώνα 48 ώρες, χωρίς να πιη καθόλου νερό.

— Είνε εξακριβωμένο ότι το σώμα των παιδιών αναπτύσσεται κατά τις ώρες του ύπνου.

— Η συνήθεια του να φυτεύουν κυπαρίσσια απάνω στους τάφους είναι παρμένη από τους Τούρκους.

— Η κηδεία του Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας στοιχίσε ενάμισιο εκατομμύριο φράγκων.

— Το πιο δυσκολόγανυτο από τὰ άσπρα ψάρια, είναι ο μπακαλιάρος.

— Μιά σφήκα μπορεί να σκοτώσ'η μέσα σ'ε μιά μέρα χίλιες μυγες.

— Ο άνθρωπος άρρωσταίνει 9 ημέρες περίπου το χρόνο.

— Σ'όλο τον κόσμο παντρεύονται ήμερησίως 3.000 άνθρωποι.

— Τα τζάμια εισηγήθηκαν σ'την Αγγλία κατά τον δέον αιώνα.

— Κοιμολόγια με γυαλίνες χάντρες κατασκευάζοντο στην Αίγυπτο 2.000 χρόνια πρὸ Χριστού.

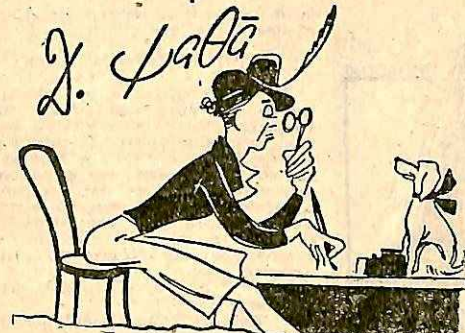
— Ο διαβήτης χρησιμοποιήθηκε σ'τη Γαλλία σ'τά 1150.

— Το πρώτο μαζιλάρωμα σ'τά έλληνικά θέατρα έγινε σ'τά 1884.

— Στην Αυστραλία υπάρχει ένα είδος πεταλούδας που σφυρίζει.

— Οι Ρωμαίοι δέσποινες της άρχαιας εποχής φορούσαν τόσο βαρεία σκουλαρικήνα ώστε τα αυτιά τους έπληγώνοντο και έθερα πείοντο από ειδικούς γιατρούς.

— Τα άνακτορα των Βερσαλλιών στοιχίσανε τόσο πολλά χρήματα ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' μετά την αποπεράτωση τους έκαψε τους σχετικούς λογαριασμούς, νιά να μη μάθη ο κόσμος τὰ έξοδα.

Μαντάμ Σουσου

Σύγκρουσις

Οι δημοπρασίες είνε το νέο φρούτο της εποχής. Άντικείμενα πολύτιμα, κομψότατα που έχασσαν κάποτε την αισθητική χαρά σ'το μάτι των κατοχών τους, έρχονται τώρα να ικανοποιήσουν πεζοτέρους σκοπούς. Φιλοσοφώσαμεν δλίγον.

Ήγερξε πλήθος ανθρώπων που δεν έχαριζε τίποτε από τὰ αγαθά του μαγαζιού αυτού κόσμου. Ηλθε όμως η μαύρη αγορά και έπελε είνε τον ταπεινόν: «Εγέρθητι πτωχέ, λάβε σ'τον ώμο σου μιά σακούλα φασόλια και περιπάτει». Ηγέρθη ο πτωχός, έπηρε στον ώμο τὰ φασόλια, ύστερα τὸ λάδι, ύστερα τις φακές και σ'το διάστημα ενός έτους είνε τον εαυτό του εκατομμυριόχον.

Άλλά ο άνθρωπος δεν ικανοποιείται μονάχα με τὸ χρήμα. Υπάρχει μέσα του ἡ δίψα της άνδου, καυμός γενικός και πανανθρώπινος. Και σ' άλλους βρίσκει έδαφος γόνιμον και παίρνει δημιουργικὴν ποσὴν. Σ' άλλους δέ βρίσκει χιλιά δυό έμπόδια και παίρνει κομική μορφήν.

Έσένα, έννοω, μεγάλη και συμπαθεστάτη Σουσου μου, Έσένα που έχεις γίνει σύμβολον του καμμού της άνδου, της λαχτάρας του ανθρώπου να φαίνεται καλύτερος από δ'τι είνε.

Εγέμισε ο κόσμος σήμερα μαντάμ Σουσουδες. Και από τὰ λαμπρά στάδια της μαύρης αγοράς εξεπήδησαν και ξεπηδούν άφθονα τὰ κακέκτυπα της πυργοδέσποινας του Βουθούλα.

Μιά τέτοια κυρία με τον σύζυγό της εγέρθηκε σ'ε μιά αίδουσα δημοπρασιών. Οι άνεοί κύριοι έχουν πόθον άκαταμάχητον ν' άποκτήσουν είνε καλύτερον ύπαρχει, να κοσιμήσουν την ζωή τους με τὰ άντικείμενα εκείνα που εκοσιμήσαν άλλοτε την ζήην άλλων ανθρώπων, που ένγνώρισαν πρὶν από αυτούς τὸ χρήμα.

Ένα θαυμάσιο κρυστάλλινο σερβίτιο έτίθετο είνε δημοπρασιών. Καί εκείνη την στιγμήν σ'ε νέβη να περνά άπ'έξω με τὸ ύπεροχον ύφος της η πυργοδέσποινα του Βουθούλα. Έσταμάτησε σ'την πόρτα, έσπικωσε τὰ φασαμὰ της και έκύτταξε την βιτρίνα. Ύστερα έγυρσε τὸ κεφάλι, είνε δὸ κακοντυμένους ανθρώπους που έβγαζαν και δεν έμύλησε. Ο τρίτος ήταν καλοντυμένος. Σ' αυτόν άπήντησε τον λόγο.

— Παρντόν, μουσιού. — Ορίστε, κυρία. — Τί συμβαίνει εδὸ; — Είνε αίδουσα δημοπρασιών, μαντάμ. Έγώ πέτυχα τώρα ένα χαλί περίφημο και σ'ε τιμή συμπεριουσαν.

Μεσσί. — Με άξιοπρέπειαν ηγχαρίστησε τον κύριο η μαντάμ Σουσου και μ'ήκε με τὸ ίδιο μεγαλόπρεπες ύφος σ'την αίδουσαν της δημοπρασίας. Έκείνη την στιγμήν είνε ώθήσει τὰ βήματα της μονάχα η περιέργεια. Σ'το τσαντάκι δεν είνε παρά ένα χιλιάριον. Μόλις όμως είνε τὸ ζεύγος των μαυραγοριτών που πλειοδοτούσαν γιά τὸ σερβίτιο άναστατώθη.

— Παρντόν. — Τί συμβαίνει, μαντάμ; — Ήμπαρ να ιδῶ τὸ σερβίτι; — Ορίστε, κυρία. — Καί έβλεξαν σ'την μαντάμ Σουσου τὸ περίφημο σερβίτιον δόλγυρα από τὸ όποιο ήταν μαζιέμενοι ο μαυραγοριτες και έπλειοδοτούσαν γιά να τὸ άποκτήσουν. Η θρασυτάτη κυρία όμως έγυρσε με περιφρόνησι πρὸς την Σουσου.

— Μή μάς χασομεράτε, κυρία. Τὸ σερβίτιο εδύρεται είνε τὸ εκατομμύριο και βιαζόμαστε να τελειώσουμε. — Καί άφρό κύνταξε την μαντάμ Σουσου με τὸ θρασὸ βλέμμα των νεοανερχομένων ανθρώπων της έγυρσε τις πλάτες και ηγέθησε την προσφοράν: — Ένα εκατομμύριο εκατό! — Ω μεγάλη πυργοδέσποινα μου! Νά σου φερ

θούν έσένα έτσι! Νά τολμήση τὸ ύψωση έπάνω σ'την ασύλληπτη προσωπικότητά σου βλέμμα περριφρονητικόν, ποιος; Μιά νεόπολη!

Θέέ μου! Όλη εκείνη η άτίθασος άξιοπρέπεια της μαντάμ Σουσους επανεστάθησε και έγυρσε άγέρωχο τὸ βλέμμα της πρὸς την μαυραγοριτίσσαν. Καί άφρό έφερε τὰ θρυλικά εκείνα φασαμὰ σ'τα μάτια, την έκύτταξε κατά πρόσωπο και έπτε με την άριστοκρατική φωνή της:

— Παρντόν, πτωχούλα! — Πτωχούλα! — Με συχωρείτε, μαντάμ, δεν άντελήφθην τὰ πλούτη σας καθὸ φαίνονται πολύ νωπά και δεν μ'ένδιαφέρουν. Μπορντόν πού σας ηγώχησα, αλλά με πλουσίους της στιγμής δεν έχω σχέσεις. Ούτε μου πρέπει να έχω.

Και πεισματωμένη είνε τον ύπερτατον βαθμόν, αλλά τελείως κυρίαρχος του εαυτού της και των νεύρων της, έγυρσε πρὸς τους άλλους:

14 Τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ. "Ὅλες τὶς ἐλευ-
θερες ὥρες τοῦ τὶς περνοῦσε κοντὰ
της.
Μὰ φύσις ἀγέρωχη καὶ εἰρωνική,
δὲν τὸ ἀμολογοῦσε οὐτε στοὺς πῖδ ἑ-
πιστήθιους φίλους του, τὸ ἀσθημα τοῦ αὐτοῦ.
"Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, μιλοῦσε πάντα βέβαια μ'
ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ φίλη του, ἀλλὰ πρόσθετε:
— Λατοῦσε τὴν ὁμορφιά σου πρὸς αὐτὴν τὴν
Τίποτε ἄλλο.
Φοῦνη! εἶπε ὁ Ὑπερίδης. Πολλὲς φορὲς
συλλογιζομαι τὸ μέλλον. Σοῦ ὁμολογῶ πὼς με
φοβίσει.

— Γιατί, ἀγαπημένη μου;
— Δὲν ξέρω ἂν εἶνε ἡ ἀγάπη πὺς με κάνει
να δειλιάω. Μὰ βλέπω γύρω μας να μαζεύονται
τὰ σύννεφα.
— Μήπως εἶνε κανένα κακὸ προσέσθημα. Ὑ-
περίδης! Κι' ἐνὶ ὄντι ἀκούει να γίνεται λό-
γος γιὰ τὸ μακεδονικὸ, τὴν πρώτην φορὰ ἀνα-
τρίχιασα. Δὲν ξέρω γιατί.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ξέω. Φοῦνη... Μὰ ἄς ἀφή-
σουμε αὐτὲς τὶς συζητήσεις. Τὸ φανερό σου
μέτωπο σὺν τὸ σκετείνισμα. Καὶ δὲν θέλω νὰ
σκοτεινιάζῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ ἄσθμα πὺς τὴν ἔλκε-
σε βαρύνει με ἀγχιθὶς ὁ φῶθρος. Ἀς ἀλλάξουμε
συζητήσια. Πες μου, ὁ Πραξιτέλης σε τριγυ-
νᾷ πάντα γιὰ νὰ ποιάρῃ;
— "Ὁ, βέβαια, ἀποκριθὲς με ἐλαφρὸ τόνο
ἡ Φοῦνη. Πάντα.

— Δὲν πιστεύω νὰ πεισθῇ.
— "Ὁχι, Ὑπερίδης. Ἀφοῦ βλέπω ὅτι θὰ σε
δυσαρκετοῦσε τόσο αὐτό.
— Ναί, θὰ με δυσαρκετοῦσε.
— Καλὰ. Ξέρω ἐγὼ νὰ τὸν κρατῶ σὲ ἀπό-
στασι.

— Φοῦνη! φώναξε ὁ Ὑπερίδης με θέρημ.
Προβλεπὼ δύσκολο τὸ μέλλον καὶ γιὰ τὴν πα-
ρτίδα μας καὶ γιὰ μᾶς. Δὲν ζοῦμε πὺς ἡσυχίας
χρόνους. Μὰ, μετὰ τὴν ἀγάπην σου ἀσάβησαν τὴ
δύναμι νὰ κἀνὼ θνήσκω. Εἶσαι ἀπὸ τὴν γυ-
ναῖκα τὴν γεννημένην γιὰ νὰ ζῇς. Μόνον
ἐνὰ θὰ ἤθελα νὰ ξέω. Τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου,
ἂν παρουσιασθῇ, θὰ εἶσαι ἱκανὴ νὰ σταθῇς ἄ-
ξια ἡρωίδα στὸ πλεῖρον ἐνὸς ἡρώος.
Ἡ Φοῦνη δίστασε ν' ἀποκριθῇ. Στὸ τέλος
εἶπε σκεπτικῶς:

— Τὰ λόγια σου με φοβίζουν, Ὑπερίδης. Ποτὲ
δὲν σκεφθῆκα πὺς μπορῶ νὰ γίνω ἡρωίδα. Μὰ
φαντάζομαι πὺς θὰ θὰ δειλιάω.
— Ὁμοί, φώναξε ὁ Ὑπερίδης γελώντας ἐα-
φικά, ἀλλὰ σὺν τὸ στασι. Πάλι θλιβερὸς
κουβέντες σου ἀρχίζω. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί
μου ἤθελε σήμερ.

— Καὶ εἶνε πὺς περιέργη αὐτὴ σου ἡ διά-
θεσις, φίλε μου, σήμερ, πὺς ἔχω νὰ σοῦ ἀ-
ναγγεῖλῶ κάτι πὺς θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.
— Λέγε γρήγορα.
— Πρὶν τελεῖσθαι τὸ καινούργιο φεγγάρι,
τὸ σπῆτι μου θὰ εἶνε ἐτοιμὸ καὶ θὰ πάω νὰ
ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε ὁ Ὑπερίδης.
— Καὶ εἴθως νὰ με πάρῃς ἀπὸ δῶ; Θέλω τὸ
πόδι σου νὰ πατήσῃ πρῶτον καὶ μετὰ τὸ δικό μου
τὸ κατόπι. Γιατί χάρις ἐπὶ τὴν δική σου πᾶν-
των γενναϊότητα ἔχτισα ἐνᾷ ἀληθινὸν παλάτι.

— Ναί, Φοῦνη. Μαζὶ θὰ πρωτοδιαβούμε τὸ
κατόπι.
— Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ πὺς εὐτυχισμένη ἡμέρα
γιὰ μένα.
— Ὅταν εἶνε ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς ἐνδοξες ἡμέρες
σου, Φοῦνη.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΑΛΑΤΙ

Δέκα ἡμέρες ζοῦσε ἡ Φοῦνη στὸ καινούργιο
τοῦ σπῆτι. Δὲν ἔχρτανε νὰ τὸ τριγυρνᾷ, νὰ ἀ-
πολαμβάνῃ κάθε λεπτομέρεια.
Ἦταν πολὺ καὶ ὁμορφίαι καὶ πολυτελείας ἀπὸ
τὴν μὴ ἀκριά τὴν ἄλλη. Γύρω ἀπὸ τὴν αὐ-
τὴν, ὅπου ἔβλεπαν ὅλα τὰ δωματία, ὄρθκει ἕνα
ὀγκοειδὲς περιστόλι, ἀπὸ μάρμαρο τριαντα-
φυλλί. Στὴ μέση, μὴ ἀστέρα, με μάρμαρο γα-
λάζι. Καὶ παντοῦ μικρὰ ἀνάγλυτα ἀπὸ λευ-
κὸν μάρμαρο, βγαλμένα ἀπὸ τὰ χέρια ὀνομα-
στῶν τεχνιτῶν.

Ἡ Κορίνα εἶχε ζητήσει τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν
Λυσία νὰ φάσῃ μὴ μέρη στὸ σπῆτι τὴς παι-
δικῆς τὴς φίλης. Δὲν ἔχρτανε καὶ αὐτὴ νὰ τὸ
θαυμάζῃ.

— Φοῦνη! ἐφώνασε με ἐνθουσιασμό, ἡ ἐξέ-
κλις σου μοιάζει σὺν παραμυθί. Πότε ἦσαν ἡ
φτωχὴ παιδοῦλα; Πότε ἦρθε στὴν Ἀθήνα; Πό-
τε σε γνώρισαν;... Πότε ἔκτισες κίονα αὐτὸ
τὸ παλάτι;...

— Κορίνα, εἶπε ἡ Φοῦνη με εὐχαρίστησι,
ὅλα τὰ ὀρεῖλα σὺν τύχῃ. "Ἄν δὲν μ' ἐρωτεύ-
ταν ὁ Ὑπερίδης, ὁ πὺς κοσμικὸς ἀπὸ τοὺς ἐ-
ξέχοντας Ἀθηναίους, δὲν θὰ ἦμουν τίποτα.

— Σοδεῖται ἀλήθεια πολλὰ γιὰ σένα;
— Ἀμέτρητα.
— Καὶ σ' εὐχαριστεῖ αὐτό, Φοῦνη;
— Γιατὶ δχι... Τὶ καλύτερο μπορεῖ νὰ κἀνῃ
ἕνας ἄντρας παρὰ νὰ ἐροῦν γιὰ τὴ γυναῖκα
πὺς ἀγαπᾷ;

— Καὶ ἂν καταστραφῇ;
— Καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ θάχῃ εὐχάριστη
αἰτία.

— Ἐγώ, εἶπε ἡ Κορίνα σκεπτικῶς, δὲν σκέ-
πτομαι ἐπὶ. Ἐμποδίζω πολλὰς φορὲς τὸ Λυσία
νὰ ἐροῦν.

— Δὲν μοιάζουμε, εἶπε ἡ Φοῦνη, σκεπτικῇ κι'
αὐτὴ. "Ἀκουσε, Κορίνα. Μοῦ φαίνεται πὺς ἄλ-
λαξ, πὺς ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ποθὺ πᾶ
μὴ ἀλλὰ ζωῇ. Νοιώθω πὺς εἰμαι γεννημένη
γιὰ νὰ δοξασθῶ, γιὰ νὰ ζήσω βασιλικὰ.

— Ὁρῶναι τὸ κεφάλι τὴς καθὼς μιλοῦσε ἔ-
τσι ἡ πεντάμορφη Μνησαρέτη καὶ τὸ στήθος
τὴς φούσκωνε ἀπὸ κάποιον ὀριζοτὸ πόθο.

— Νοιώθω πὺς τὰς ἀρχίζω τὴν ζωὴν μου,
συνέχισε. Κάτι θαυμαστὸ με περιμένει ἀκόμα.
— Ὑπάρχει τίποτε πὺς θαυμαστὸ ἀπὸ τὴν ἀ-
γάπην; Ἡ ἀγάπη τοῦ Ὑπερίδου δὲν εἶνε τὸ ὡ-
ραιότερο παραμυθὶ πὺς μποροῦσε νὰ ὀνειρε-
θῇ;

— Ναί, ἡ ἀγάπη τοῦ Ὑπερίδου εἶνε ἀληθινὸ
παραμυθὶ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τρελλὰ. Δὲν ξέ-
ρω, μοῦρχειται νὰ κλαῖω καὶ νὰ γελῶ στὰν
τὸν συλλογιζομαι. Καὶ διως, καὶ αὐτὸ ἴσως
νὰ μὴ με φθάσῃ. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί ἄλλο
ποθῶ.

— Τότε εἶσαι ἀγέρωχη, Φοῦνη. Δὲν ξέρεις
πὺς ὅλες οἱ γυναῖκες τὴς Ἀθήνας αὐτὸν ὀνει-
ρεύονται; Εἶδες τί γίνεται ἀπὸ ἀγορεύει ὁ Ὑ-
περίδης;

— Μήπως καὶ στὰν ἀγορεύει ὁ Δημοσθένης;
— "Ε, καλὰ, ὁ Δημοσθένης εἶνε πᾶς ὁ περι-
αυτός. Ἀλλὰ ὁ Ὑπερίδης τόσο νέος...
— Ναί, εἶπε ἡ Φοῦνη, με φωνὴν συγκινημένην,
εἶνε θαυμαστὸ πρᾶγμα νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς ν'
ἀγορεύει. Προχθὲς τὸν ἀκούσα. Μιλοῦσε σὺν
Καὶ στὰν, μετὰ μιλᾷσε καὶ ὁ Δημοσθένης, δὲν
παρὰ τὴν ἀκαμμία διαφορά.

— Τὸν ἀκούσε λοιπὸν νὰ μιλῇ τὸν Ὑπερί-
δην;
— Ναί. Εἶνε ὥρασις σὺν τὸν Ἀπόλλωνα, ὅ-
ταν ἀνεβαῖν στὸ βῆμα. Καὶ ὅλοι τὸν κυττᾶνε
καὶ κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Αὐτὸς ποτὲ
τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

τοὺς φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποτὲ τοὺς

κάνει νὰ γελᾷ με τὶς σπῆτες τὴς εἰρωνείας
του.

— Εἶνε ὁ ἰδανικὸς φίλος γιὰ σένα ὁ Ὑπερί-
δης, Φοῦνη.

— Νομίζεις; Ἐκανε ἡ κοπέλλα με τόνον σκε-
πτικῶς.

Ἡ Κορίνα παραξενεύτηκε.
— Βέβαια. Λάμπει καὶ αὐτός, ὅπως λάμπει
καὶ σὺ. Αὐτὸς μετὰ τὸ πνεῦμα, ἐσὺ μετὰ τὴν ὁμορ-
φίαν σου. "Ὅλοι ἐξ ἄλλου τὸ λένε αὐτό, πὺς
ταιριάζετε. Καὶ ἐγὼ, ξέρω πὺς ταιριάζω μετὰ
τὸ Λυσία. Εἰμαι γεννημένη γιὰ τὴν ἡσυχὴ ζωὴ
πὺς θέλει νὰ διαζόμε.

— Κορίνα, εἶπε ἡ Φοῦνη σιγὰ. Ξέρεις πολ-
λὰς φορὲς σκέπτομαι ἂν δὲν θὰ ἦταν πὺς ται-
ριαστός γιὰ μένα ὁ Πραξιτέλης.

— Γιατὶ; φώναξε ἡ Κορίνα.
— Ὁ Πραξιτέλης εἶνε, λένε, ἀληθινὸς θεός.
Ζωντανεύει τὰ μάγουρα.

— Μὰ ἐσὺ ἀνήθικες νὰ ποιάρῃς...
— Καὶ ἀνιέμαι πάντα. Μονάχα σκέπτομαι...
— Σταμάτησε ἡ Φοῦνη. "Επειτὰ γέλασε καὶ
πρόσθεσε:

— Εἰμαι ἀλήθεια ἀπληροῦ, ἔ; "Εννοῖα σου,
μικρὴ μου Κορίνα. Μὴ με κίτῃς μετὰ μάτια
τρομαγμένα. Θὰ μείνω πιστὴ στὸν Ὑπερίδη.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μῆλκε ὁ Ὑπερίδης.
Ἡ Κορίνα ἔφυγε.

Στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὑπερίδου ἡ Φοῦνη ἐνοιῶσε
τὴν πὺς ἀπόλυτὴ εὐτυχία.

Μόνον κοντὰ του ἐξοχόσε τὰ δεινὰ τὴς δό-
ξας πὺς τὴν τριγυρίζαν. Μόνον μετὰ τὰ χάδια του
αἰσθανόταν πὺς εἶνε καὶ αὐτὴ μὴ νὰ γυναῖκα
γεννημένη γιὰ νὰ χαρίσῃ τὴν ψυχὴν τὴς κι' ὅχι
μόνον τὸ σώμα τὴς.

Ἡ Ἀφροδίτη μ' ἕνα λουτρό, ξανάβουσε ἀ-
μέσως τὴν παρθένην τὴς, ἔλεγε ὁ ὁρῶς.
Λουτρὸ γιὰ τὴν Φοῦνη ἦταν ἡ ἀγάπη τὴς πρὸς
τὸν Ὑπερίδη. Αὐτὴ τὴν ξέσπινε.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσι μῆνες ἀκόμα ὀνειρε-
μένης εὐτυχίας. Μὴ μέρη τὴς εἶπε ὁ Ὑπερί-
δης:

— Θὰ φύγω γιὰ κανένα μῆνα. Θὰ πάω στὴ
Σπάρτη.

Ἡ Φοῦνη ἐνοιῶσε τὴν καρδίαν τὴς νὰ σφίγ-
γεται. Καὶ στὰν ἤθελε ἡ στιγμὴν τοῦ ἀποχω-
ρισμοῦ ἔκλυσε, κοιμισμένην τοῦ λαμοῦ του. Κι'
ἀλλάξαν ὁρκοὺς ἀγάπης αἰώνιας.

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

"Ελεγε μὴ ἐβδομάδα ὁ Ὑπερίδης. Ἡ Φοῦ-
νη ἐνοιῶσε τὴν ζωὴν γύρω τὴς σκοτεινῇ. Εἶχε
κλείσει τὴν πόρταν τὴς σ' ὅλους τοὺς θαυμα-
στὰς τὴς. Δὲν αἰσθανόταν τὴν διέθεσι οὐτε νὰ μὴ
λῆσῃ σὲ ἄνθρωπον. Τώρα, τώρα μονάχα καταλά-
βαινε πὺς τὸν ἀγαποῦσε τὸν Ὑπερίδη. Δὲν ἤ-
θελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ οὐτε στὸν αὐτὸν τὴς. ὅ-
πως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ὑπερίδης ἔκουθε κάτω ἀπὸ
τὴν εἰρωνικήν του μάσκα νὰ ἀσθῇσῃ τὸν. Μὰ
τώρα, πὺς δὲν τὴν ἔβλεπε κανεὶς, ἔκλεινε πολ-
λὰς φορὲς τὴν ἡμέραν ἀπὸ νοσταλγία. Ἡ γυνὴ
Χαριτὴ τὴν κοροῖδε.

— Θέσους, μὰ τοὺς Θεοὺς, σὺν πρωτόβγαλ-
τὸ ἐρωτευμένο κοριτσάκι.

— Χαριτὴ, ἀναστέναντε ἡ Φοῦνη. Δὲν ὑπορεῖς
νὰ φαντασθῇς πὺς τὸν ἀγαπᾷ. Μοῦ φαίνεται
πὺς ἂν ἀνήλθῃ νὰ νυμφῇ, θὰ πεθάνω.

— Γιατὶ δὲν πᾶς λίγον προῖκατο; τὴ συμβού-
λεψε ἡ γερωνίσσια. "Εγὼ εἶνε μὴ χαρὰ ἡ ἀ-
νοιξίς. Ὁ Ἀπρίλης στόλισε τὴν γῆ με λου-
λουδία...

— Τί μ' ἐνδιαφέρει αὐτό; Ἐκανε ἡ Φοῦνη
με λῦπη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Στρατοκλῆς μῆλκε καὶ
ἀνήγγελε:

— Κυρία, ὁ Πραξιτέλης ὁ γλύπτης θέλει νὰ
σοῦ μιλήσῃ.

Ἡ Φοῦνη δίστασε. "Ἀεφανα, τὰ μάγουλά τὴς
κοκκίνισαν καὶ φώναξε:

— Ἀς περάσῃ.
Ὁ Πραξιτέλης μῆλκε μέσα μετὰ τὸ βαρὺ, ἀρ-
χοντικὸ του βῆμα.

— Φοῦνη, εἶπε, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὶς τυπικὰς
φιλοφρονήσεις, ἦρθε νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ ἐλ-
κοστήν φορὰ νὰ τιμῇσῃ τὸ ἐργαστήριό μου με
τὴν παρουσίαν σου. "Ὅλοι ἔρχονται καὶ βλέπουν
τὰ ἔργα μου. "Εσὺ ποτὲ δὲν καταβέβηκες.

— Δὲν εἶνε αὐτός ὁ λόγος, ἀποκριθὲς ἡ
Φοῦνη. Μὰ μὴ ζητεῖς πάντα νὰ σταθῶ
γιὰ πρότυπο.

— "Οχι, εἶπε γρήγορα αὐτός. Δὲν σοῦ ζητῶ
τίποτε. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔρῃς μονάχα νὰ ἴδῃς τὰ
ἔργα μου.

Ἡ Φοῦνη δίστασε. "Ἀεφανα, ἐνοιῶσε μέσα
τὴς, σὺν ἀντίδρασι στὴ λῦπη πὺς ἐνοιῶσε γιὰ τὴν
ἀπουσία τοῦ Ὑπερίδου τὴν ἐπιθυμία νὰ πάη.
— Καλὰ, τοῦ εἶπε, χαρίζομαι τὸν ἕνα ἀπὸ
τὰ θεῖα τὴς χαμόγελα. Ὅλα ἔλθω. Θέλεις νὰ πᾶ
με τώρα μαζί;

— Αὐτὴ εἶπε ἡ πὺς εὐτυχισμένη ἡμέρα γιὰ
μένα! φώναξε ὁ γλύπτης.

Ξεκίνησαν, κάτω ἀπὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸ φῶς
τοῦ μεσημεριοῦ. Ὁ ἔλαφρος ἄνεμος χάιδευσεν ἄ-
πὸ τὰ βελούδινα μάγουλά τὴς. Καὶ αὐτὴ,
κλεισμένη τὴς ἡμέρας ἐνοιῶσε ἔραφκα μετὰ μὴ
παράξενη ἡδονή, τὴν ἀνοίξῃ νὰ κυλάσῃ στίς
φλέβες τὴς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ μυστικὸ μιᾶς ὀρφανούλας

Μαρτυρική ἀγάπη

Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ. Πρέ-
πει νὰ τοῦ μιλήσω, ἔλεγε
κάθε φορὰ στὸν αὐτὸ τὴς
ἡ μικρὴ Ἀννούλα.

Μὰ στὰν ἐρισκόταν κοντὰ στὸν
Μάριο, μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ἔ-
μενε δουλὴ καὶ ἀναποφάσιμη. Ἡ
σκέμη τὴς σταματοῦσε, ἡ πραγμα-
τικότης χανόταν γι' αὐτὴν καὶ ὁ
ἀνὴρ τὴς ἐπαίρναν ἕνα μαγευ-
τικὸ ῥόδιον φῶς.

Καὶ μέσα στὴ μέση τὴς ἀγά-
πης τὴς ἐγενόυσε τὸ θλιβερὸν υ-
ποτικὸ καὶ τὴς κούρσε σκέψεις
πὺς τὴς δηλητηριοῦσαν τὴν ζωὴν...

Γιατὶ, ἡ μικρὴ Ἀννούλα εἶχε ἕ-
να μεγάλο μυστικὸ πὺς τὴς ἐβά-
ρυνε τὴν ψυχὴν σὺν ἐξιδίαιτης καὶ
τὴς ἀπαγόρευε νὰ χαρῇ καὶ αὐτὴ
τὴν ὁμορφίαν τὴς ζωῆς ὅπως ὅλες
οἱ κοπέλλες τὴς ἡλικίας τὴς καὶ
νὰ δρῶν δικαιωματικὰ τὴν εὐτυ-
χίαν πὺς προσφέρει ὁ ἔρωτας σὲ
κάθε γυναῖκα...

Ἡ Ἀννούλα δὲν ἦταν ἀγνή...
Καὶ ἡ ἀγάπη τὴς γιὰ τὸν Μάριο,
ἦταν ἕνα ματούσιο γι' αὐτὴν. Γιατὶ
δὲν ἤθελε νὰ τὸν γελᾷ... Εἶχε ἀ-
ποφασίσει ἀπὸ καιρὸ νὰ τοῦ ὁμολο-
γήσῃ τὸ μυστικὸ τὴς. Μὰ, ποῖος
ἀνθρώπος τοῖα νὰ γκοιμήσῃ μετὰ
τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν εὐτυχία
του;

Γι' αὐτὸ, τὴν τελευταίαν πάντα
στιγμὴν ἡ Ἀννούλα ἀνέβλεπε τὴν
θλιβερή, τὴν τραγικὴν ἐξομολόγησιν
τὴς.

Ἐρωτικὴ λεία

Ἡταν μὲ μίαν εἰκοσὶ χρόνων ἡ
Ἀννούλα, ὅταν ἡ ὑπὲρ
τὴς πέθανε. Ὁ πατέρας τὴς
λοστρόμος σὲ κάποιο καρά-
βι πὺς δολοῦσε ταξίδευε, ἀνέθεσε
τότε τὴν κηδεμονίαν τὴς στὸν ἐπι-
στηθιο φίλον του Λευτέρου Δουρανή.

Λευτέρου, σοῦ ἐπισημαίνω καὶ
τὴν κοροῦλα μου! τοῦτε. Νὰ τὴν
κυντᾷς σὺν τὰ μάτια σου. Χοή-
ματα θὰ σοῦ δῶν ὅσα χρειάζον-
ται. Νὰ τὴν ποταπὴν ὁδὸν τοῦ
γυρίσω μὴ μέρη ἀπ' ἕνα ταξίδι
μου καὶ τὴν παντρεύω.

Ὁ νεοροστρόμος ἔφυγε ἡσυχ-
ως. Ὁλέγε κανεὶς ὅτι εἶδε προ-
αἰσθάνῃ κάποιο κακὸ. Δυὸ μῆνες
ἀργότερα, ἡ κομμενούλα ἡ Ἀννα
ἐκείνη τὸν θάνατόν της... Εἶχε
πληγῇ σὲ κάποιο τραγικὸ ναυάγιο.

Ἀπὸ τὴν πεντάφαση.
Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ὁ Λευτέ-
ρος Δουρανὴς ἦταν ὁ μόνος προ-
στάτης τὴς.

Πόσο παράξενον εἶνε ὥστόσο οἱ
ἀνδρες! Ὅσο ζοῦσε ὁ νεορο-
στρόμος, ὁ Λευτέρης σεβάσταν σὺν
κόρη του τὴν προστατευομένην του.

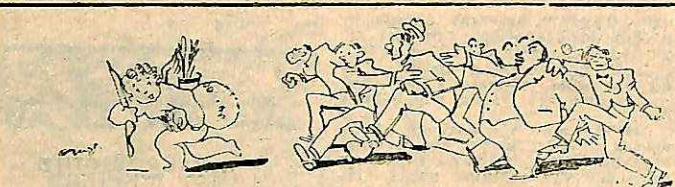
Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως πὺς ἐμεινε
αὐτὴ μόνη στὸ κόσμον, ἄρχισε νὰ
τὴν θλίβῃ σὺν μὴν τρυφερῇ ἑω-
τικῇ λείᾳ, σὺν ἕνα λαχταριστὸ
φασότο πὺς εἶχε αὐτὸς τὸ ἀπο-
φασιστικὸ δικαίωμα νὰ δρῶν μὲ
λὺς ὀριμασίες...

Ἡ δυστυχισμένη Ἀννούλα...
Ἦταν σὺν ἡλικίαν πὺς τὰ πρῶ-
τα ἐρωτικὰ ὀνειρά ἀνθίζαν σὺν
καρδίᾳ τὴς. Καὶ ἔραφκα, μὴ μέρη.
καὶ δέχτηκε τὴν πρώτη ἐρωτικὴν
ἐπιθεσί τοῦ κηδεμόνου τὴς.

— Ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ σὲ πᾶ-
πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ πὺς βέλω νὰ
σὲ κάμω γυναῖκα μου! τὴς εἶπε
ὁ Λευτέρης ὡς. Εἶσαι ὁμορφὴ
καὶ μ' ἀρέσεις.

Κι' ὁλέγε τὰ χέρια του νὰ τὴν
ἀγκαλιάσῃ.

— Μ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας φίλος μας έρωτευμένος

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Όλοι είχαμε βρή το μπλεδίο μας με το Σταύρο. Εγώ και οι άλλοι τέσσερις φίλοι. Και να τι είχε πάσει ο Σταύρος: Τον είχε εγνώσει ο Λέλας, ο φιλενάδας του. Θέλετε γιατί; Δε γινώσκω, αλλά, θέλετε γιατί; Επειδή ήθελε, ένα απόγευμα που είχαν ραντεβού δεν έπληξε. Και τον ελπίσθησε πως δεν έπρόκειτο να ξαναπαίξει.

Από την καταραμένη αυτή ημέρα άρχισε η δική μας τραγωδία. Ο Σταύρος μας κυνηγούσε όλη την ημέρα και όλη τη νύχτα για να ζητήσει τη συμβουλή μας. Τι να κάνω για να ξαναφέρω κοντά του την άσπρη; Είχε μεταχειρισθεί όλα τα μέσα: Τη βρήκε και της μίλησε, έδωκε μπουρνούτσια της παρακάλεσε, την έκτενε, την έβρισε, την απείλησε, της έγραψε απειλημένα γράμματα, έβαλε τις φιλενάδες της και της μιλούσε, μα η Λέλα έμεινε. «Δεν ξαναγυρίζω». Τι μέσον να μεταχειρισθεί τώρα; Αυτό ζητούσε από μας. Κι από το πρωί ως το βράδυ δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να γυρίσει για να βοηθήσει τον ένα και πότε τον άλλο από μας να τον δώσουν τη συμβουλή μας. Μας έπλησσε επιρωτάκια στο σπίτι, μας έδωκε όλη τη δουλειά μας, μας έπλησσε τ' ατίδια με τα τηλεφωνήματα κι' η έννοια που είχε γίνει η έννοια μας. Είχαμε γάσει την ήσυχία μας και το ρυθμό της ζωής μας. Ούτε σε θέατρο μπορούσαμε πια να πάμε, ούτε σε σινεμά, ούτε περιπάτο, ούτε σε ένα κέντρο, ούτε σε ένα φιλικό σπίτι, ούτε στο ραντεβού με την φιλενάδα μας. Ο Σταύρος μας άσπασε όλους τους δρόμους και όλες τις σκέψεις.

—Λοιπόν; Τι λέτε να κάνω βρε παιδιά; Δώστε μου μια συμβουλή. —Να πάς να τη βρεις. —Τη βρήκα και δεν έρχεται. —Να της γράψω. —Της έγραψα και μου επέστρεψε με τα γράμματα χωρίς να τ' άνοιξη. —Να τη συναντήσω και να τη δώσω! Επρόκειτο ο Γιώργος, που του άρεσαν οι άσπαστες λούσεις.

—Είπε χειροδύναμη και φοβόμαι να μη με δώσει εκείνη. Κι' έπειτα πώς να σηκώσω χέρι να χυπώσω το Λελάκι μου; Δε μπορώ, βρε παιδιά, δεν μπορώ...

—Το έπρεπε να είναι σωστό λούσι. Κι' αν κάποτε κατέλυνε να παρθεναίει, άρχιζε να σκέπτεται τα ένδεχόμενα...

—Καλά, να της πω έτσι. 'Αλλά αν εκείνη μου πη αυτό, τι να της πω εγώ; —Να της πω ετούτο... —Και αν δεν μου πη αυτό που λέμε και μου πη εκείνο, τι στάσι να πω; —Να τη φέρω στο σπίτι. —Και αν δεν μου πη εκείνο, αλλά μου πη το άλλο; —Και μ' αυτή τη κούβεντα μάς έπλησσε τα μαύρα μεσάνυχτα, μέρα πρωί, πρωί. Φυσικά ο Γιώργος δεν κοιμόταν. Βασάνισε το κεφάλι του να βοηθήσει το Λελάκι που θα μέσει. Ο άνθρωπος υπέφερε και η Λέλα έμεινε να τον λυπούνται. Ένώ πηγαίνα να γελώ μερικά ειδικά και κανείς δεν έδειξε τι μπορούσε να του συμβεί, η Λέλα τι παραιτηθεί από την ειδοίαν. Κι' έτσι καταλήξαμε να τον συμβουλεύουμε να στελεχά στο διάβολο τη Λέλα:

—Βρε Σταύρο, δεν την αφήνεις αυτή την υπόθεσι; Πες πως δεν υπάρχει. Κι' έμεις αγαπήσαμε στη ζωή μας κι' έτσι βρήκαμε την ήσυχία μας.

—'Αδύνατον! 'Αδύνατον! Θέλετε

το κακό μου. —Μα αφού σου είπα πως δεν ξαναγυρίζω; —Πρέπει να βρούμε μια λύση... —Κι' αυτή η λύση ήταν που μας πείδανε.

Τις τελευταίες αυτές ημέρες μάλιστα ο κύκλος των συμβουλών έγινε πιο εύρος. Ο Σταύρος πήγε και ξεσηκώσε τρεις παλιούς του φίλους, που δεν τους ξέραμε και τους έφερε στην παρέα για να γίνει μεγάλο συμβούλιο. Μας έσπασαν τους δυστυχισμένους αυτούς ανθρώπους κι' άρχισαν όλοι μαζί να ψάχνουμε για τη λύση.

«Όπου το βράδυ της περασμένης Τετάρτης, που είχαμε το τακτικό καθεβραδινό συμβούλιο, βρεθήκαμε έντεκα φίλοι. Και περιμέναμε το Σταύρο για ν' αρχίσουμε.

—Βρε παιδιά, είπε ένας, Το κατάρτατε πως έρθαμε το υπέλαμας χωρίς να στείμα σε τίποτα; Εγώ άποψε άφησα σοβαρότερη δουλειά για νάρθω εδώ.

—Κι' εγώ ανέβαλα το ραντεβού μου με τη φιλενάδα μου! Είπε άλλος. Κι' εγώ η τετάρτη φορά που το αναβάλλω. Και φοβάμαι μή πάθα κι' εγώ ό,τι έπαθε ο Σταύρος.

—Εγώ έχω κάθε θράδυ καυγάδες με τη γυναίκα μου! Είπε τρίτος. Πηγαίνα με μεσάνυχτα στο σπίτι και με ρωτάει που γυρίζω.

—Πρέπει να βρούμε τη λύση, είπα εγώ, για να ησυχάσουμε.

—Και ποιά είναι αυτή η λύση; —Εγώ τη βρήκα. Θα πάμε όλοι εν σώματι να βρούμε τη Λέλα. Θα της πούμε: 'Αμάν κοπέλα μου, χάρη στο ζητάμε. Ξαναγυρίσε σ' αυτό το χριστιανό έστω και για δεκαπέντε μέρες μονάχα. Να ήσυχαίμε λίγο κι' έμεις κι' έπειτα τον αφήνεις. 'Αν της υποσχεθούμε μάλιστα κι' ένα ωραίο δώρο, ελπίζω να τη συγκινήσουμε...

—Και ποιος θα το πληρώσει το δώρο; —Εμείς. Για να γλυτώσουμε απ' αυτή την ιστορία, άς υποστούμε μια θυσία...

Η πρότασις έγινε δεκτή. Βέβαια δεν είχαμε τίποτα στο Σταύρο. Και την άλλη μέρα πήγαμε και οι έντεκα και συναντήσαμε τη Λέλα. Η κοπέλα έμεινε κατάπληκτη μπροστά σ' αυτή τη κοσμοσυρροή. Της έμεινε ενώ ξεδόματος του συνόλου, της ανάπτει το ζήτημα, της εξήγησε να λυπηθεί αν όχι το Σταύρο, τουλάχιστον εμάς, της πρόσφερε κι' ένα κουτί με ξηρά ζευγάρια κάλτσες και την κατάφερα.

—Εστώ, είπε. Θα ξαναγυρίσω στο Σταύρο, αλλά μόνο για δεκαπέντε μέρες...

Την άλλη μέρα ήρθε ο Σταύρος γεμάτος χαρά. —Ξαναγυρίσε το Λελάκι! μάς είπε ενθουσιασμένος. —Μπα; Και πού το αποδίδεις αυτό; —Φαίνεται πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μένα... 'Αν περιμένα από σάς, θα πρόκοβα!...

Αυτό ήταν το ευχαριστό. Ο Σταύρος εξαφανίστηκε. Τώρα ξαναγυρίζουμε τις δουλειές μας, τις φιλικές μας, τις φιλενάδες μας. Βλέπουμε όμως με ρίχνει το φύλα το ημερολόγιό να λιγοστεύουν και μας πίνει απελτίσια. Ο Λέλας θα τον αφήσει πάλι μπουρνούτσια τον καυμένο το Σταύρο. Και τότε τι θα γίνει; Εγώ άρχισα να σκέπτομαι πως πρέπει να του υποβάλω την ιδέα της σό. τοκτονας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Όσα βλέπω ΚΙ' ΑΚΟΥΩ

Μπαριμπούτεν Πάρτυ

Ο Μαυραγόρας ο Μεγάς, ο θησαυρίας άρτι, εκάλισε τον... κύκλο του για τζόγο και για επάρτυ.

Προσκάλεσε στο σπίτι του τον Μένιο τον Σταμάτη, την Έλεντα την κουτού με το γυαλίνο μάτι, την Ευσανθία τη Συμυρία την κορδελλού τη Σούλα και τον μαριό τον Λουκά το γένος Θανασούλα.

Ιδιαίτερος κάλεσε τη Μαίρη τη φρεγάδα και το πιλωτράκι τη Λενιώ ντυμένη ελαφρά. Κι' έφθον χρόνια δουλεύε σασπών και μπουγάδα της άριστοκρατίας μας τυγχάνει ο... ά φ ρ ος!

Σε δύο λεφτά καθάρισαν οι μάγκες το τραπέζι ο Μαυραγόρας άρχισε τη μπουζουκιά να παίζει. Μα της Έλενης έκρυψε τον έρωτα...

Όπου το βράδυ της περασμένης Τετάρτης, που είχαμε το τακτικό καθεβραδινό συμβούλιο, βρεθήκαμε έντεκα φίλοι. Και περιμέναμε το Σταύρο για ν' αρχίσουμε.

—Βρε παιδιά, είπε ένας, Το κατάρτατε πως έρθαμε το υπέλαμας χωρίς να στείμα σε τίποτα; Εγώ άποψε άφησα σοβαρότερη δουλειά για νάρθω εδώ.

—Κι' εγώ ανέβαλα το ραντεβού μου με τη φιλενάδα μου! Είπε άλλος. Κι' εγώ η τετάρτη φορά που το αναβάλλω. Και φοβάμαι μή πάθα κι' εγώ ό,τι έπαθε ο Σταύρος.

—Εγώ έχω κάθε θράδυ καυγάδες με τη γυναίκα μου! Είπε τρίτος. Πηγαίνα με μεσάνυχτα στο σπίτι και με ρωτάει που γυρίζω.

—Πρέπει να βρούμε τη λύση, είπα εγώ, για να ησυχάσουμε.

—Και ποιά είναι αυτή η λύση; —Εγώ τη βρήκα. Θα πάμε όλοι εν σώματι να βρούμε τη Λέλα. Θα της πούμε: 'Αμάν κοπέλα μου, χάρη στο ζητάμε. Ξαναγυρίσε σ' αυτό το χριστιανό έστω και για δεκαπέντε μέρες μονάχα. Να ήσυχαίμε λίγο κι' έμεις κι' έπειτα τον αφήνεις. 'Αν της υποσχεθούμε μάλιστα κι' ένα ωραίο δώρο, ελπίζω να τη συγκινήσουμε...

—Και ποιος θα το πληρώσει το δώρο; —Εμείς. Για να γλυτώσουμε απ' αυτή την ιστορία, άς υποστούμε μια θυσία...

Η πρότασις έγινε δεκτή. Βέβαια δεν είχαμε τίποτα στο Σταύρο. Και την άλλη μέρα πήγαμε και οι έντεκα και συναντήσαμε τη Λέλα. Η κοπέλα έμεινε κατάπληκτη μπροστά σ' αυτή τη κοσμοσυρροή. Της έμεινε ενώ ξεδόματος του συνόλου, της ανάπτει το ζήτημα, της εξήγησε να λυπηθεί αν όχι το Σταύρο, τουλάχιστον εμάς, της πρόσφερε κι' ένα κουτί με ξηρά ζευγάρια κάλτσες και την κατάφερα.

—Εστώ, είπε. Θα ξαναγυρίσω στο Σταύρο, αλλά μόνο για δεκαπέντε μέρες...

Την άλλη μέρα ήρθε ο Σταύρος γεμάτος χαρά. —Ξαναγυρίσε το Λελάκι! μάς είπε ενθουσιασμένος. —Μπα; Και πού το αποδίδεις αυτό; —Φαίνεται πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μένα... 'Αν περιμένα από σάς, θα πρόκοβα!...

Αυτό ήταν το ευχαριστό. Ο Σταύρος εξαφανίστηκε. Τώρα ξαναγυρίζουμε τις δουλειές μας, τις φιλικές μας, τις φιλενάδες μας. Βλέπουμε όμως με ρίχνει το φύλα το ημερολόγιό να λιγοστεύουν και μας πίνει απελτίσια. Ο Λέλας θα τον αφήσει πάλι μπουρνούτσια τον καυμένο το Σταύρο. Και τότε τι θα γίνει; Εγώ άρχισα να σκέπτομαι πως πρέπει να του υποβάλω την ιδέα της σό. τοκτονας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

Την άλλη μέρα ήρθε ο Σταύρος γεμάτος χαρά. —Ξαναγυρίσε το Λελάκι! μάς είπε ενθουσιασμένος. —Μπα; Και πού το αποδίδεις αυτό; —Φαίνεται πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μένα... 'Αν περιμένα από σάς, θα πρόκοβα!...

Αυτό ήταν το ευχαριστό. Ο Σταύρος εξαφανίστηκε. Τώρα ξαναγυρίζουμε τις δουλειές μας, τις φιλικές μας, τις φιλενάδες μας. Βλέπουμε όμως με ρίχνει το φύλα το ημερολόγιό να λιγοστεύουν και μας πίνει απελτίσια. Ο Λέλας θα τον αφήσει πάλι μπουρνούτσια τον καυμένο το Σταύρο. Και τότε τι θα γίνει; Εγώ άρχισα να σκέπτομαι πως πρέπει να του υποβάλω την ιδέα της σό. τοκτονας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Το ραδιόφωνο

Για την καινούργια τους ζωή, έσπρωθηκε τραπέζι κι' οργανοπαίκτης, λαϊκός, έλκθη για να παίζει. Έπληκτοθησαν χοροί, τραγούδια και σφυρίγματα κι' απ' το μεθύσι, χόρευε, το ζεύγος με... σπρίγματα!

Αλλά, μετά παρέλευσιν ώρων τριών τεσσάρων, διέλυσαν το γλέντι τους κακώς και άρον - άρον, απέπεμφαν τον μουσικόν, τον σύγχρονον... Όρφέα και παρεδόθησαν όμοι, συντόμως, στον... Μορφέα.

Ξαπλώθηκαν στα πούπουλα της κλίνης των συντόμως αλλά σε λίγο ξύπνησαν και πάλιν, άποτόμως, γιατί σάν άσυνήθιστοι στην Άριστοκρατία, με το σωμαί το τράνταγμα, τους έπιασε... να υ τ ι α!

Συγχρόνως, απ' το διπλανό του ζεύγους το δωμάτιον ηκούσθη κάποια μουσική και σιγά σιγά άκούματιον. Το σιγανόν άκούματιον κι' η μουσική αυτή εισέδυσαν βαθύτερα στης Κόλλινας τ' άφτι.

Το πράγμα την άνησυχεί. Δεν ξέρει τι σημαίνει και της ύπνετριάς της τον κώδικα σημαίνει: —Μωρή Τιτίνα, για κουτού...

—Τι θέλετε κυρία; —Ποιός είν' ετούτος που χαλάει και κάνει φασαρία; —Πώς έπατε; —Ποιός τραγουδάει στο δίπλα το δεμάτι; —.....

—Το ματασκούζει, δεν άκούει; Και γούρλωσε το μάτι. —Α, ναι, θάνε το ράδιο... —Και μένει στο προαύλι; —Μά ποιος; —'Ο Ράδιος, μαθές, που παίζει το σουράβλι.

—Το ράδιο δεν παίζεται... —Για κρένε μου, μαθές... —'Εκείνο παίζει μόνο του... —Και παίζει ό,τι θές; —Βεβαίως, ό,τι θέλετε... —Σωστό; —Λόγω τιμής... —Ρε σό, Κολλιέ, δεν άκουσε; Νά πάρουμε κι' έμεις!

Η άλλη μέρα, πράγματι, ο Κόλλινας ο φτωχός την αγορά διέτρεξε κι' αγοράσ' ετούτος. Έμέτρησε στον πωλητή όλοκληρο ματσάκι και τώφερε στο σπίτι του με κάποιο καρροτσάκι.

Το τοποθέτησε καλώς, κατάλληλος τεχνίτης κι' έπληκτοθησε χαρά, παληγυρί, φρενίτες. Καρφώθηκαν τα βλέμματα του ζεύγους στη γωνία και να βροδύσει πρόμεναν, με θρέλα κι' άγωνία! Μετά πολλά βροδύσαν, έπήλθε πλέον δύσις και πήρανε ν' άκούσουν τραγούδια και ειδήσεις. Μά δεν μπορούσε τίποτα, κανείς να καταλάβει και προς στιγμήν υπέθεσαν, πως είχε κάποια βλάβη. 'Αλλά με λόγια καθαρά και ξάστερα κι' άμάσητα η δούλα τους έξηγησε πως ήταν... πα ρ ά σ ι τ α!

—Πώ! Πώ! Κακό που πάθαμε... η Κόλλινα φωνάζει και σαστισμένη κι' έντρομη, τα ρούχα της τινάζει. Με τέτοια υπέρθε και μετρέ τι γύρευα να μπλιέξω; Ματίνα, πέρ' το γλήγορα να το πετάξω έξω. Κι' εσύ μωρέ τί τώθελες; Τι διάβολο το πήρες; —Γιατί μωρή; —Δεν άκουσε; Θα μάς γεμίση... ψείρες! —!!!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η σοφία των λαών

ΠΑΡΟΙΜΙΕ Σ

* Το χορτασμένο στόμα γρήγορα ξεχνάει εκείνον που το δούσε να φαί. (Πολωνική)

* 'Αν γελάς όταν σε δέρνουν, ποτέ δεν θα σε ξαναδέρνουν. (Πολωνική)

* 'Αν τα πολλά τα γέλια, καταλαβαίνεις τον τρελό. (Γερμανική)

* 'Όταν γελά το πρόσωπο, δεν γελά πάντα και η καρδιά. (Κινεζική)

* 'Ο καλός Θεός χαρίζει πάντοτε καπέλο σ' εκείνους που δεν έχουν κεφάλι. (Προβηγκιανή)

* 'Όποιος δεν φοβάται τον θάνατο δεν φοβάται τίποτε. (Ιταλική)

* Το να ξεπληρώσει γρήγορα μια χάρη που σου κίνησε, είνε κι' αυτό ένα είδος άγνωστότητας. (Σουηδική)

* Σε κάθε καρδιά βρίσκεται κι' ένα λιοντάρι. Με την διαφορά ότι σ'ας περισσότερες νεκρό μένο και σ' άλλες, νεκρό! (Ανατολική)

* Το γέλιο τα μάτια είνε πάντοτε γεμάτο ζήλεια. (Δανική)

Γ. Θ.

Ο εϋδυμος ΚΟΣΜΟΣ

Τιμάριθμος

Δυό γνωστές γεροντοκόρες καθισμένες στη γωνιά, συζητάνε και μιλάνε συνεχώς, για προξενεία. —Τι θα κάνει, Μελομένη; —Δεν παντρεύομαι, Άπραξία. Θα καθίσω λίγα χρόνια νάχω πιο μεγάλη αξία.

Νά φυλάξης την τιμή σου, Άπραξία μου, κι' εσύ και να συμβαδίζεις πάντα, με τη λήρα τη χρυσή.

—Δηλαδή; —Δεν άνθεναίνω όλες δι τιμές γραμμή; —Ε, μάζι μ' αυτές, ή άνέθη κι' η δική μας ή... τιμή!

Νέα Μυθολογία

Μοίρασε προχτές φασόλια κάποιος συνταξιοδότης και παρατηρήθηκε από φανερό συνωστισμό.

Ήσαν γίγαντες φασόλια, που εφάρμοσαν το στομάχι και όπως όλοι έννοείσε, τρομερή συνήθη μέση.

—Ετσι, κατ' αυτόν τον τρόπον καί μ' αυτήν την άναρχία, για τους...γίγαντες έγραψε νέα... γίγαντομαχία!

Μπομπότα

Παντοφ, μπομπότα... καθαρή, πουλιέται τελευταίως κι' όταν την βλέπεις, πέραιτα, σε πάνει τεταρτάτος!

—Πουλά μπομπότα, κύριε! —'Ο παλητός γκαρίζε κι' είνε μπομπότα καθαρή γιατί σε...καθαρίζε!

Ποίησης της Έποχής

«Ω, ψίχα, φουντουκόψιχα, λεπτοκαρύβι ψίχα! Μάζι σου έχω... ψύχωσι, π' ούδέποτε την είχα.

Στόν ύπνο μου, στο ζόπιο μου και μέσ' την προσευχή μου, στο στόμα σ' έχω, πάντοτε και μέσα στην... ψυχή μου!

Κι' αν ο μπακάλης, ο σκληρός, πολύ άργα σε δίνει, να μου πληρώση, απαιτώ και... ψυχική δόνησι!

«Ω, ψίχα, φουντουκόψιχα, μεγάλη σου ή χάρσι, θα σε όμνοθα πιο πολύ αν ήμουνα... Ψυχάρης!

Η μόνη λύσις

Οι δεσποινίδες του συριού και πλείστες όσες άλλες, κοπέλες που γυρίζουν, μικρές, είτε μεγάλες, στα χρόνια το στα δεινά, τα πεπολιτισμένα, με...γάζες έχουν όλες τους τα πόδια τους δεμένα!

Τις φτέρνες δένουμε πολλές και τους μηρούς ακόμα κι' άλλες, τις γάμπες τις στραβές που μοιάζουν με... κόμα!

Συγχρόνως λυγρίζονται και λένε σ' όλους τάχα πως είνε από τα τούκαρη ή μάλλον απ' το πέσιμο. 'Αλλά γιατί να δένουμε τα πόδια τους μονάχα, έφθον είνε, φίλε μου, όλοκληρες για...δέσιμο!

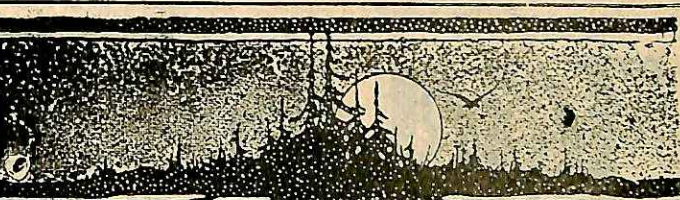
Την άλλη μέρα, πράγματι, ο Κόλλινας ο φτωχός την αγορά διέτρεξε κι' αγοράσ' ετούτος. Έμέτρησε στον πωλητή όλοκληρο ματσάκι και τώφερε στο σπίτι του με κάποιο καρροτσάκι.

Το τοποθέτησε καλώς, κατάλληλος τεχνίτης κι' έπληκτοθησε χαρά, παληγυρί, φρενίτες. Καρφώθηκαν τα βλέμματα του ζεύγους στη γωνία και να βροδύσει πρόμεναν, με θρέλα κι' άγωνία! Μετά πολλά βροδύσαν, έπήλθε πλέον δύσις και πήρανε ν' άκούσουν τραγούδια και ειδήσεις. Μά δεν μπορούσε τίποτα, κανείς να καταλάβει και προς στιγμήν υπέθεσαν, πως είχε κάποια βλάβη. 'Αλλά με λόγια καθαρά και ξάστερα κι' άμάσητα η δούλα τους έξηγησε πως ήταν... πα ρ ά σ ι τ α!

—Πώ! Πώ! Κακό που πάθαμε... η Κόλλινα φωνάζει και σαστισμένη κι' έντρομη, τα ρούχα της τινάζει. Με τέτοια υπέρθε και μετρέ τι γύρευα να μπλιέξω; Ματίνα, πέρ' το γλήγορα να το πετάξω έξω. Κι' εσύ μωρέ τί τώθελες; Τι διάβολο το πήρες; —Γιατί μωρή; —Δεν άκουσε; Θα μάς γεμίση... ψείρες! —!!!

Γ. Θ.

Γ. Θ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Για μιὰ ωραία γυναίκα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο κατηγορούμενος θα καταδικάσταν στον δι' απαγχονισμό θάνατον αν την τελευταία στιγμή ένας ψυχίατρος δεν έδήλωνε:

—Ο Τζιμ Λήφον είνε παράφρων! Το πόρισμα των έρευνών μου, μου άποδεικνύει ότι ο άνδρος αυτός έπασε θύμα της τρέλλας του.

Ο κατηγορούμενος γέλασε σαρκαστικά κι' άρχισε να διαμαρτύρεται. Οι δικαστάι πίστεψαν όμως τον ψυχίατρο και μετρίσαν την ποινή του Λήφον σε ισόβια δεσμά.

Καθώς καταλαβαίνετε, η ιστορία αυτή έκίνησε το ενδιαφέρον μου και θέλησα να έξακριθώσω και τις πιο μικρές λεπτομέρειες της.

Την 25ην 'Οκτωβρίου του 1934 έράθηκε κάπως από μιὰ γέφυρα του Τάμεσις το πτώμα ενός καλοντυμένου άνδρος. Η λατροδικαστική έξετασις άπέδειξε ότι το πτώμα άνηκε στον ημικό Κλάρκ Νιούτον, ο οποίος είχε πέσει θύμα κάποιου άπαισιού δηλητηρίαστος.

Το δηλητήριο που είχε προκαλέσει τον θάνατό του ήταν απ' τα πιο τρομακτικά κι' απ' τα πιο σπάνια. 'Ο δολοφόνος, δηλαδή, έπρεπε να ήταν ένας υπερβολικά μορφωμένος συνάδελφός του. Αυτό ακριβώς η σκέψις, όταν άπτε, κλειστή η ύπνοια ότι έπρόκειτο περί ασυμμετρίας, άδήγησε τους αστυνομικούς στα άσφαλή ίχνη του έγκλημάτου, ο οποίος τέλος έπασε στα χέρια τους. 'Ετσι, διαφωτισμένη η συντακτική αυτή ύπόθεσις, η οποία έχει ως έξης:

«Ο Τζιμ Λήφον και ο Κλάρκ Νιούτον ήσαν άχώριστοι από τα παιδικά τους χρόνια. Και οι δύο ήσαν παιδιά φτωχών οικογενειών γι' αυτό τάχασαν πάρα πολύ για να καταρθώσουν να σπουδάσουν.

Ο παγκόσμιος πόλεμος τους παρέσυρε κατόπιν μέσα στο φρενίτο στο άσπαστικό. Κι' εκεί όμοις οι δύο νέοι δεν έχασαν το θάρρος τους. Ύπνετοδσαν στο ίδιο συστάγμα και στον ίδιο λόγο κι' έτσι και στις πρακτικές έκείνης μέρες ο ένας έπασε τον άλλο.

Η φίλια τους ήταν υποδειγματική και το άκόλουθο περιστατικό συνήκασε ακόμα περισσότερο την άγάπη τους. Μια μέρα, σε μιὰ σύρραξη, όταν μέσα στην μάχη ο λόγος των δύο φίλων άνασυνάδελφους, όλοι είδαν περιλυμένοι ότι έλειπε ο Κλάρκ Νιούτον. 'Ο Τζιμ καταβόλαινος από την άγωνία παρακάλεσε τότε τον λοχαγό του να του επιτρέψει να βρη τον σύντροφό του.

—Θυμάμαι, του είπα, ότι ο Κλάρκ πολέμοσε ως την τελευταία στιγμή στο πλευρό μου. Μια δέξια όμοις που έπασε κοντά μας σκέπασε τον γυφό τόπο με χώματα. Πριν προσβάσω να ιδώ τι είχε άπογίνει ο συντροφός μου, οι άλλοι συνάδελφοι με παρέσυραν μακριά. Σας παρακάλώ, λοιπόν, να μου επιτρέψετε να φροντίσω για την άνευρέσι του.

Ο λοχαγός που άναποδσε τον Τζιμ Λήφον, του υπέδειξε τον κίνδυνο που διέτρεφε και του είπα, ότι άδίκως θα θυσίασε την ζωή του. 'Ο Λήφον όμως έμεινε άμεταίετος και βγήκε απ' το χαράκωμα, ενώ οι σφαίρες έπνεψαν βροχή γύρω του.

Πέρασαν τρεις ώρες κι' ο Λήφον δεν είχε άκόμη φανεί. Οι συνάδελφοί του άρχισαν να μετάνοιουν που τον είχαν άφισει να φύγη όταν έβρανα, ενώ άρχιζε πια να νυχτώνει. Φάνηκε ένας κουρελιασμένος στρατιώτης να σέρνεται με κόπο προς το χαράκωμα μαζί μ' ένα συνάδελφό του.

Ήσαν ο Λήφον. Είχε βρη τον

Κλάρκ Νιούτον μέσα σ' ένα σωρό χαμάτων, τον είχε φορτώσει, και τον έφερε ως το χαράκωμα. Την τελευταία όμοις στήνιη μιά σφαίρα τον χτύπησε στον στήθος, έδήλωσαν ότι δεν θα έχωριζαν πατέ πια!

Ξαναχρίσαν τις έπιστημονικές μελέτες τους και έγιναν δύο απ' τους καλύτερους χημικούς.

Έξαρνα όμοις μιὰ γυναίκα παρυσίασθηκε στη ζωή τους. Η Λέλι Γκρήφορντ. Ήταν μιὰ πεντάμορφη γυναίκα, η οποία συμπαθούσε έξαιρετικά τους δύο αυτούς ανθρώπους και τους βαύμαζε για την έγκάρδια φίλια τους.

Ο Τζιμ και ο Κλάρκ δεν άργησαν φυσικά να νιώσουν ένα κρυφό έρωτα για την πεντάμορφη αυτή νέα.

Και οι δύο φίλοι δεν άργησαν να καταλάβουν ότι άναποδσαν παράφορα την Λέλι. Τότε συνέβη κάτι το άπίστευτο. 'Αρχισαν να άποφενύουν ο ένας τον άλλο, να κρύβουν τις σκέψεις τους και να γίνονται μελαγχολικοί. 'Εκείνος, όμως, που ήταν άληθινά άειόλυπτος ήταν ο Τζιμ. 'Ο έρωτας για την Λέλι τον έκανε τοελλό!

Αρχισε να βασανίζεται από έφίλτες και να είνε διαρκώς άπνημένος... Συγγενή το μυαλό του σκετιζόταν από ένοχες σκέψεις.

Μια μέρα, μιὰ έγκλημιακή έδεα τον έκανε να άναστασίασει. —'Αν ο Κλάρκ Νιούτον έξεφα...

Και σιγά-σιγά, τοελλός απ' τον έρωτα του, άποφασισε να έλαστρούη τον φίλο του. Ένα βράδυ λοιπόν τον κάλεσε στο διαμέρισμά του και του έδειξε:

—Θέλω να δοκιμάσεις ένα κοκταίλ δικής μου κατασκευής. 'Αν το βής κι' εσύ περίφημο, τότε θ' άρχισω να διασημίζω το προτόν μου.

Και το έδωσε να δοκιμάσει το ποτό αυτό.

Μου φαίνεται άνοστο! το έδηλωσε. Ένα μορφοσπό ο φίλος του. Αυτό υιάζει με φάρμακο.

Ο Λήφον εν τώ μετεσθ ένε γι' είνε παρυσίασθηκε κι' ήταν άληθινά άπαισιος. Μια ύποψια πέσασε απ' το μυαλό το Κλάρκ και τον έκανε να πα

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

160

Το ίδιο βράδυ η Πήλη δέχθηκε την επίσκεψη του Σίκι-Χό. 'Ο Γκιαννέζος της φίλης από χέρι με πάθος και της έδωσε ένα δέμα. Ο φάκελλος περιείχε ένα τεσεύ 500 χιλιάδων φράγκων. Τό δέμα ήταν ένα κουτάκι, μέσα στο οποίο υπήρχε ένα υπέροχο διαμάντι και ένα χαρτάκι με τις λέξεις: «Ανταμοιβή για τις υπηρεσίες σας.»

Αυτή τη φορά, έξοπασε ακράτητη η αγανάκτηση και ο θυμός της κοινής γνώμης. 'Ολες οι εφημερίδες έφύρασαν για τα συνεχή εκείνα εγκλήματα, που έδειχναν την ύπαρξη κάποιων τελείως οργανώσεων, ή όποιες τα προετοίμαζε και τα έκτελούσε πάντα με μαθηματική ακρίβεια και με άπιστευτη ψυχραιμία.

Η τελευταία ληστεία είχε ξετυλίξει κυριολεκτικά κάθε ιδέα εξουσίας! 'Ενθ οι ταξιδιώτες και οι υπάλληλοι του τρένου κοιμόντουσαν βαθεία, από την επίδραση κάποιου ναρκωτικού, με το οποίο τους είχαν ποτίσει, είχε αποχωρήσει από την άμαξοστοιχία ένα δολοκλήρο βαγόνι και είχε χαθεί το πολύτιμο περιεχόμενό του. Το εγκλήμα είχε γίνει με μέρα καταπληκτικά απλά και απροβλεπτικά με τόσο λεπτομερή προετοιμασία, ώστε να υπήρχε φόβος να κλαμπι μία μέρα ακόμη και δολοκλήρος ο ναός της Παναγίας των Παρισίων!

Όπως πάντα, έμειναν δλα άνδρες: έρευνες, υποσχέσεις αμοιβής, λυσασμένο κυνήγι εκ μέντων με ικανωτέρων αστυνομικών, ενδιαφέρον λογαριασμό τους και επιθυμούνταν για βοήθη. Οι δραστές έμειναν μυστηριώδεις. Έμειναν και πόλεμο άνασσανδόν κατά του νόμου και της κοινωνικής τάξεως.

Μόνον, αρκετές ημέρες αργότερα, η εφημερίδα «Εκλάρι» δημοσίευσε ένα παράδειγμα τηλεγράφου, που είχε λάβει από τη Μελβούρνη: «Ληστεία ταχυδρομικού βαγονίου! αποτελεί νέον κρίκον τερατώδους αλυσίδας εγκλημάτων. Πολύ σύντομα συνταρακτική αποκάλυψη καταπληκτική δολοκλήρον κόσμον. Ένοχοι τιμωρήσονται άμειλίχτα.»

Πολλές γνώμες διατυπώθηκαν για το τηλεγράφημα αυτό. Η επικρατέστερα όμως ήταν ότι έπρόκειτο για ένα τέχνασμα, προωρισμένο να ζαλίση περισσότερο την αστυνομία και να την ρίξει σε μάταιες έρευνες, προς δλα τα μέλη του κόσμου.

Σ' ένα όμως ασυμπτρ σαλόνι, το παράδειγμα τηλεγράφου σκόρπισε μία κάποια ανησυχία. Και σ' ένα χαριτωμένο αμμουτινούρα προκάλεσε μία άτιμωφαρμα φόβος και άγωνία...

Δύο ήταν οι άνθρωποι που είχαν κληθεί να σφοδρά μ' αυτό: ο Μαύρος «Αρχων και η συνέννοχος του Πήλη Κρίσταλ.

Στο τεράστιο σαλόνι του ξενοδοχείου «Λαστορ Πάλας» της Νέας Υόρκης, γύρω από ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι, μερικοί κύριοι σοβαρά λυσούν ένα πρόβλημα τερατώδες...

Οι φυσιογνωμίες, με πεποίθηση και πελατιστικότητα: έβλεπαν την προέλευση του καθενός. Ήταν οι θνήδν του κόσμου. Προσεκτικοί και απορροφημένοι, παρακολουθούσαν τις εξηγήσεις και τα κλόνητα επιχειρήματα του ανθρώπου, για τον οποίο είχαν έλθει εκεί...

Είχαν αφήσει τις χώρες τους και είχαν μαζευτεί σε κείνο το σαλόνι, για ν' αποφασίσουν αν η ανθρωπότητα ήταν αναγκασιμένη να χρεωκοπή, ή αν υπήρχε τρόπος σωτηρίας! Είχαν

Εκείνος που μιλούσε ήταν ο Μάκ-Λήν, αντιπρόσωπος κάποιου ανθρώπου, μυστηριώδους και πανόχληρου, που ήθελε να μείνει άγνωστος. Αύτος φρονούσε ότι η υπόθεσις μπορούσε να κανονισθί σε λίγα λεπτά της ώρας. Δεν είχαν παρά να του απαντήσουν δλοι αν δεχόντουσαν ή όχι, δίχως να χάνονται σε άσκοπες συζητήσεις.

Έκανε μία τελευταία ανακεφαλαιώσι δλου του ζητήματος:

Σε κάποια άγνωστη γωνιά της γής υπάρχει, καθώς θα πεισθήκατε δλοι, μία ανεξάντλητη πηγή καθαρού χρυσού. Ο κάτοχος της τεραστίας αυτής δύναμεις υποβάλλει στις χώρες σας τὰ εξής ερωτήματα: 1) Πιστεύουν ότι μπορούν να αποκύγουν τη χρεωκοπία; 2) Θέλουν να διαπραγματευθούν;

«Κάθε χώρα που θα δεχθί τις προτάσεις μας, θα αγοράσι μία ποσότητα χρυσού, ανάλογη προς τις οικονομικές δυνάμεις της, πληρώνοντας το με χαρτονόμισμα, στην τρέχουσα αξία του.

Για μερικά λεπτά, απλόηθηκε βαθεία σιωπή. Έπειτα ένας από τους αντιπροσώπους ρώτησε αποφασιστικά:

— Τι θα συμβή σε περίπτωση άρνήσεως; 'Ο Μάκ - Λήν εκύταξε δλους τους πληρεξουσίου, ένα - ένα, για να τους δώση να καταλάβουν ότι δεν χωρούσαν πιά συζητήσεις και παρεκλίσεις. Και απάντησε παγωμένα:

— Κάθε λιμάνι, κάθε Τράπεζα, γραφείο, σπίτι, ξενοδοχείο, αποθήκη, θα πλημμυρίση με χρυσάφι. Σε δέκα ημέρες το πολύ θα έχη γκρεμισθί το νόμισμα, ή αίτια της εργασίας και της ζωής, ο σατανικός στυλός που στηρίζει δολοκλήρο το κοινωνικό οικοδόμημα!

Ο αντιπρόσωπος τών Ηνωμένων Πολιτειών ήταν ο πρώτος που κατάλαβε τη σοβαρότητα της απειλής εκείνης. Και ρώτησε, με φωνή βροχινή και θυμωμένη:

— Ποι θα είνε οι όροι της συμφωνίας; 'Ο Μάκ - Λήν, ο φίλος και πληρεξουσίου του Ζαλαμάρ, χαμογέλασε, καταλαβαίνοντας ότι είχε νικήσει.

— Δεν θα έπιβάλλω τίποτε που να υπερβαίνει τις οικονομικές δυνατότητες κάθε χώρας! έβεβαίσε.

Τέσσερες ημέρες μετά την δραματική αυτή σύσκεψη, ένα αεροπλάνο προσεγγίσθηκε στην άπέραντη ταράτσα ενός μεγάρου της Καλιφόρνιας, που άνηκε στον 'Ινδο Γκάντυ Ταμπόρ. 'Ο αεροπόρος κατέβηκε από τη θέσι του και μπήκε σ' ένα άσασανδρ.

Μέσα σ' ένα όκταγωνο δωμάτιο, με τους τοίχους του σκεπασμένους από έβνο και μαλαχίτη, φωτισμένο με χρυσές κρεμαστές λάμπες, ο Γκάντυ - Ταμπόρ εργαζόταν έντατικά, καθισμένος εμπρός σ' ένα έβνιο τετράγωνο τραπέζι.

Το διαγνηματικό του ενός λεπτού.

Οι μπεκρήδες

Δύο μπεκρήδες, αφού δεν άφσαν τα βέρνα για να πιούν, γυρίσαν στά σπίατα πλάι πλάι, λέγοντας ότι εκείνος που θα ήταν στο τέλος λιγώτερο μεθυμένος, θα πήγαινε τον άλλο ως την πόρτα του σπιτιού του.

Μετά το γλέντι λοιπόν εκείνος που δεν ήταν πολύ πιωμένος, έπιασε τον σύντροφό του από το μπράτσο και ύστερα από πολλά βάσανα τον έφερε ως το κατώφλι της πόρτας του.

— Φθάσαμε στο σπίτι σου, του είπε.

— Βάλε με στο κρεβάτι μου, τον παρακάλεσε ο άλλος, γιατί δεν θα μπορέσω να τα καταφέρω μόνος μου.

— Και σε ποιό πάτωμα κάθεται;

— Στο ισόγειο, ευτυχώς. Το βλέπεις αυτό το άνοιχτο παράθυρο; 'Ε, είνε το παράθυρο της καμάρας μου.

Ο άλλος άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα στην καμάρα του φίλου του, και τόν πέταξε στο κ'εβέρτι, λέγοντας ότι «καλή νύχτα».

Μόλις όμως έφθασε στο πεζοδρόμιο, βλέπει τόν μεθυστέρα ξεπλημένο φαρδί πλατύ μπροστά στο παράθυρο της καμάρας του.

— Βρέ που να πάρη ο διάβολος! είπε.

Βγήκε πάλι έξω!

Και ξαναέβηκε στην ίδια δουλειά. Βγαίνοντας όμως ξαναβρήκε τόν φίλο του ξεπλημένο στο πεζοδρόμιο. Αυτό έπανεληφόη τρεις, τέσσερες, πέντε φορές. Στο τέλος ο καλός μπεκρής θυμώσε και φώναξε:

— Άν ξαναβής και αυτή τη φορά θα σ' αφήσω και θα φύγω!

Και ο άλλος τραλίζοντας:

— Τότε, άδερφάκι, πρόσεξε να μη με ξαναπιάσεις από το παράθυρο, άντι να με βάλης στο κρεβάτι!

ΡΟΛΑΝ

Φορούσε κίτρινη μεταξωτή ζώνη και είχε περασμένο σ' αυτή ένα μαχαίρι με διαμαντόλιπη λαβή, Χαρτίδα, άναφορές, κατάρτιχα, περνούσαν από εμπρός του, ενώ το φωτεινό και ισορροπημένο μυαλό του δούλευε, σημείωνε, σχεδίαζε.

Η φυσιογνωμία του είχε μία έκφραση περιφανή και θεληματική. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

Το μουστάκι και τα μικρά κατσάρα γέναια του, άλλαζαν τόσο τα χαρακτηριστικά του, ώστε δεν θα μπορούσε κανείς ν' αναγνωρίση στόν 'Ινδο Γκάντυ - Ταμπόρ, τόν κατάδικο Ζαλαμάρ.

Είχε μεταρροφωθί έτσι, για να μπορέση να πραγματοποιήση το μεγάλο του σχέδιο, για να σβύση τη δίψα της έκδικησεώς του, τιμωρώντας εκείνους που τόν είχαν κάνει να υποφέρη.

Είχε κοπιάσει άρκετά, ως ότου επιτύχη μία τέλεια μεταμόρφωσι του. Και τί δεν κατορθώνε όμως κανείς με τό χρήμα; Καλόνηρη του Θιβέτ και βραχμάνιοι του 'Ινδοσταν έζησαν μαζί του για καιρό, διδάσκοντάς τον τις διαλέκτους, τὰ ήθη, τις δοξασίες τών 'Ινδιών. Κάθε μέρα γινόταν διαρκώς περισσότερο 'Ινδός παρά Παριζιάνος.

Η σκέψη ότι πλησίαζε ή ώρα του, τόν πλημύριζε από χαρά. Είχε κατορθώσει κάτι που περνούσε τις ανθρώπινες δυνατότητες...

Ο ήχος από μπρούντζινο «γκόνγκ» τόν απέσπασε τώρα από τη δουλειά του. Απήντησε, χτυπώντας ένα όμοιο μεταλλικό δίσκο.

Ο αεροπόρος, που είχε φθάσει πρό δλίγου, μπήκε, χαϊρέτισε και τόν έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελλο, λέγοντάς του:

— Έκ μέρους του κυρίου Μάκ - Λήν, από την Νέα Υόρκη.

Ο Γκάντυ τόν άνοιξε και διάβασε το κρυπτογραφικό περιεχόμενό του:

«Υπεγράφη η διεθνής συμφωνία. Για να αποφύγουν την καταστροφή, όλα τα έθνη έβέβηχαν τις προτάσεις. Φροντίστε να αποσπασθί το ταχύτερον σε κάθε χώρα η ανάλογη ποσότης χρυσού, σύμφωνα με την έσώκληση κατατάσσων. Αμέσως κατέβη, θα άνοιχθούν παντού οι αντίστοιχες πιστώσεις.

«Μάκ.»
μα εκείνη της νίκης. Σηκώθηκε και άρχισε να ηγωνισχεται μέσα στο δωμάτιο, νοιώθοντας την ανάγκη να κινηθί, να δράση. Ένας δυνατότερος, ο βασιλιάς του κόσμου... Θεός!...

«Οχι, όχι! Ήταν ανίσχυρος, άνίκανος, άφου δεν μπορούσε να ξαναβή τη Ζαλαβί!...

Κλεισμένος στο γραφείο του, ο Σίκι-Χό ήταν βυθισμένος σε σκέψεις, με τό πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες του. «Εμοίαιε σάν άψυχο άγαλμα. Και όμως υπέφερε βαθεία...

Τόν μαστιγώνει άδικά ο πόθος, τόν έλυνε αλύπητα το έρωτικό πάθος του. Δεν έβρισκε ήσυχία ούτε στιγμή... Κάπου - κάπου, το πρόσωπό του έπαιρνε μία έκφραση, που θα προκάλούσε τόν τρόμο σε όποιον τόν έβλεπε...

Ο Σίκι - Χό, ο σιωπηλός Γκιαννέζος, που σκόρπια άδρόμια άδρόμια και χωρίς ν' αφήνι ήχη, άγαπούσε παράφορα την ώρα και σκληρή συνέννοχό του, τη σκλάβά του Μαύρου - 'Αρχοντος, την Πήλη Κρίσταλ.

Είχε προσπαθήσει πολλές φορές ν' αντιδράσει. Καταλάβαινε, μάντευε ότι το ασήθημα έκείνο θα τόν έσπρωχνε στην καταστροφή... Διέκρινε τόν άβυσσο που άνοιγε αργά - αργά εμπρός του. Άλλά η λογική του χτυπούσε άνισχαρα στη δίψα που ένιωθε για το δημοφές εκείνο και άμαρτωλό κορίτσι. Η σκέψις ύποχρυσού έμπρός στην ανάγκη να άναστήση και ν' άναστήθι από την Πήλη.

Όταν την είχε γνωρίσει, όταν την είχε κάνει σύντροφό του στόν κινδύνο και την είχε ίδθί έτσι αποφασιστική, έτοιμη για κάθε τι, την είχε θανατίσει στην άρχη, έπειτα την έφθόνησε, και στο τέλος άρχισε να τόν φλογίζει ο θυμός.

Από τότε ένιωθε να τόν φλογίζει ο θυμός και η ζήλεια έναντίον του κυρίου του, τού σκληρού και δεσποτικού Μαύρου 'Αρχοντος. Το έλαφρό ένδιέφερον που έδειχνε ο άρχισιμωνίζης στην άραία Πήλη, έπαιρνε παράξενη και ύποπτη σπουδαιότητα στα μάτια τού Γκιαννέζου.

Άνασκήκωσε το κεφάλι του, έσεκπέασε το πρόσωπό του. Ήταν άσχημος, με μέτωπο χαμηλό, με παχειά φρύδια και με μάτια πεταχτά, με χείλια χοντρά και λιπόσαρκα μάγουλα...

Άνασκήκωσε έξαφνα, άκούοντας να κουνούνη τή τηλεόφωνο. Εσήκωσε το άκουστικό. Μία γνωστή φωνή τόν έκανε να χλωμίση. Και άπάντησε καταταραχμένος:

— Ναι, εγώ είμαι, ο Σίκι. Σε τί μπορώ να σάς φωνά χρησιμοποιή, Πήλη;

— Είμαι τρομερά μόνη, πεθαίνω από πλήρη! Θέλετε να με συνοδεύσετε άπψε στο «Μαυλόν Ρούζ»;

— Θά είνε για μένα μία άνέλπιστη άνταμωβή της άφοσιώσεώς μου! πρόφερε ο Γκιαννέζος, με τὰ δόντια σφίγγμένα.

— Τότε λοιπόν έλάτε να με πάρτε στας 9. Θά φάμε στο «Ρίτς» και έπειτα θα συνεχίσουμε...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια,

Μαριόν Ντελέρν,

ή περίφημη Γαλλίς που έγκοιτέλειψε την κοσμική ζωή κι' άποσύσθησε στην άφάνεια, ύστερα από έναν μεγάλο ποινεμένο έρωτα.

Φλόγα άγάπης

—Μαριόν, μία χάρι μόνο σου ζητώ. Άν ποτέ άφήσης να έρθη κοντά σου ένας άλλος άνδρας, μην άποφασίσης τίποτε προτού σκεφθής την εύτυχία που μου άφαιρείς και τόν θάνατο που μου προσφέρει...

—Καλέ μου ντ' Άλμπέρ, δεν έξοις λοιπόν, ότι δεν ύπάρχει για μένα άλλος άνδρας από σέν; —Βλέπω τούς θαυμάστας που σε περιτριγυρίζουν κάθε βράδυ στις δεινώσεις σου και φθόβου.

—Η καρδιά μου σου άνήκει όπως και το σώμα μου. Τι άλλο ζητάς; Άν σκεφτό κάποτε, κάποτε κανένα χαμόγελο δλόνου σου, αυτό είνε υπόθεσις κοσμικού καθήκοντος... Μονάκριβέ μου, πόσο η άγάπη σου σε κάνει ζήλο τυπο!

—Συνγύρησε τούς φόβους μου, γλυκίε μου άγγελε. Γονατιστός σέδεον στά πόδια της άραίας Μαριόν Ντελέρν, ο στρατάρχης ντ' Άλμπέρ της μιλούσε για την μεγάλη φλόγα που τόν πυρπολούσε τα στήθη.

Και η δίσαιμη παρισινή τού ήσυχάζε τούς φόβους με την άκατανίκητη σαγήνη της και την πενιδικότητα των λόγων της.

Ή δυστυχία μιας έρωτευμένης

Πόσο δυστυχισμένη ήταν άυτόσο η χαριτωμένη Μαριόν!... Έλάτρενε τόν άνδρα αυτόν που την άναγοπούσε ειλικρινώς. Και όμως ήταν ύποχρεωμένη να μη διακόψη τις σχέσεις της με δλους εκείνους τούς θεμιούς και άπαιτητικούς θαυμάστας που κατέκλυζαν τὰ σαλόνια της κάθε βράδυ... Γιατί κριζε και σ' άλλους την άγάπη.

—Οχι, όχι! 'Ο ντ' Άλμπέρ δεν πρέπει ποτέ να μάθι πως δεν τόν άνηκα δλότελα, πως δεν είνε ο μόνος που ρούφα το νέκταρ της ήδονής άπ' τὰ χείλη μου...

Αυτή η σκέψις κατέτρωγε καθημερινά την άραία παρισινή και ο έρωτας αυτός για τόν άραίο ντ' Άλμπέρ ήταν τυραννικός, βασιαντικός, γεμάτος πόνο.

Γιατί ήταν ύποχρεωμένη να κη μέσο σ' ένα διαρκές ψέμμα.

Ή δυστυχία της όστόσο άποκορύφωθηκε όταν στην πλειάδα των έραστών της προσετέθη και ο πανόχληρος, σκληρός και κυνικός καρδινάλιος Ρισελιέ.

—Θέλω να διακόψετε κάθε σχέση με τόν ντ' Άλμπέρ! της έπείρη ρητά και κατηγορηματικά από τη πρώτη στιγμή. Μου άρκει πού είνε άνταγωνιστής μου στην πολιτική! Δεν τόν θέλω και στόν έρωτα...

Ή Μαριόν τόλμησε να διαμαρτυρηθί. Μά, ο αυταρχικός καρδινάλιος την άπειτόμωσε. Και την άνάγκασε να τόν επισκέπτεται στά ιδιαίτερα διαμερίσματα του μεταιφισμένη σε... άκόλουθο!

Μία μονομαχία

Ήτοσσο, η μόρα παίζει πολύ παράξενα παιχνίδια πόλλες φορές στους ανθρώπους.

Ο ντ' Άλμπέρ δεν έμαθε τόν έρωτικό δεσμό της με τόν Ρισελιέ κάποια μέρα όμως άκουσε κατά, πληκτός τόν συνάδελφό του Ντελα Μαλεράν να κοιποροημοιή για τούς έρωτας τόν με την Μαριόν!

Άναστατώμενος τόν πλησίασε και τού φώναζε άγρία:

— Σου άταγορεύω να έκθέτης δημοσία την τιμία αυτή γυναίκα! —Από τότε έπανελησε στην τιμιότητα! έκάγχασε θορυβώδως ο στρατάρχης Μαλεράν. Άσφαλώς θ' άστειεύεσαι!...

Μέσα στά τρεμάμενα χέρια της Μαριόν, ο ντ' Άλμπέρ έξεψυχισε σε λίγο, χωρίς να προφθάση να τού πη αυτή την παραμικρή δικαιολογία.

—Όπως θέλεις πάρτο! —Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

μ' άγαπās περισσότερο... Γιατί θά κατέχω στη καρδιά σου μία θεσί ιερή... Κι' έπειτα, ίσως έτσι, να είνε καλύτερα. Άν ζούσας άκόμη κοντά σου, με το σαράκι στην καρδιά μου, εγώ που δεν άγάπησα παρά μόνο σένα, θά σ' έκανα να κλαίς, να υποφέρης, με τις αλώνιες ζήλειες μου, τις ύποψιες, τὰ παρσάνα μου... Ένώ τώρα... Έγώ καταλείπω τόν μάταιο αυτό κόσμο ήρεμος γιατί ξέρω ότι τίποτε πιά δεν θά μολύνι την άγνη εικόνα τού έρωτός μας...

Μέσα στά τρεμάμενα χέρια της Μαριόν, ο ντ' Άλμπέρ έξεψυχισε σε λίγο, χωρίς να προφθάση να τού πη αυτή την παραμικρή δικαιολογία.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

—Με προκαλείς! άγρίψε ο ντ' Άλμπέρ.

—Όπως θέλεις πάρτο!

—Τότε θά είσαι ένα από τὰ στρατάρχη άντηλάσαντες τούς μαρτύρες τούς!

Η ΩΡΑΙΑ Μυλωνού

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Θα σάς πω μίαν ιστορία τόσο αληθινή σαν την ημέρα, τόσο γλυκά σαν την καλοκαιρινή νύχτα. Ακούστε την.

Μία φορά, στην όχθη ενός ποταμού έβρισκες έναν μύλο, μα τι καλός μύλος ήταν εκείνος, τι άγιος άνθρωπος, ο άφεντης του, τι όμορφη γυναίκα, η μυλωνά του, τι παχουλά και κόκκινο το παιδάκι τους που κυλιόταν μαζί με τα μωσχράκια στο χορτάρι.

Γαμάνε έρχονταν κάθε μέρα τα σακιά με το σιτάρι και ο μύλος τρέπε γρήγορα - γρήγορα για να προβάλλει δούσε είχαν την άνοιξη του, για να δώσει όσο πιο πολλά χρήματα μπορούσε στ' άφεντά του. Και τα άφεντικά του ζούσαν ήσυχα και ξενούσια.

Ύστερα από κάμποσο καιρό θα ήταν τέσσερα χρόνια περασμένα από τότε που πρωτογύρισε ο μύλος - στην καμιά του ποταμού έκτισε ένα σπίτι.

Δεν ήταν μεγάλο, δεν ήταν βε. όρατο και υπέροχο παλάτι, μά να είχε δυο πατώματα με μεγάλα ανοικτά παράθυρα και μια πλατεία, πλακόστρωτη ταράτσα όπου τις καλοκαιρινές νύχτες οι νοικοκυραίοι έστρωναν εκεί το τραπέζι τους και έτρωγαν.

Και ήταν ευγενικοί, πολύ ευγενικοί οι νοικοκυραίοι του αιώτη. Έλεγον πως ο γέρος ήταν άλλοτε δέσμιος, παρασημοφορημένος μάστιγα, ότι το κορίτσι ήταν έτσι καλό και καταδεχτικό, γιατί έβουσε την μακαρόνια της μητέρας του και πως ο γιός άξιζε και βασιλοπούλα να πάρη από την μορφή του.

Καθαλάκευε το άλογό του, και έκάλυψε στα πράσινα λειβάδια, πηδώντας με μιάς τα χαϊντάκια κι' ό,τι άλλο βρισκότανε μπροστά του. Άλλη φορά πάλι, έπαινε το βιολιό του από τον τοίχο, το σκαλί του και πήγαινε στο κυνήγι. Και στο ήλιοβασιλευμένο γύριζε πίσω με την τσάντα γεμάτη.

Ο τόπος ήταν όλος δικός του, όλη την ημέρα γύριζε και στο γυρισμά του αυτό έτρένανε και από τον μύλο της Ωραίας μυλωνάς τις πρώτες φορές γιατί τόφανε ο δόμος, τις κατόπι όμως επί του.

Και στη γυναίκα του μυλωνά φάνταζε ο νέος καθαλάκευς, ήλιος και λεπτός όπου ήταν, πόσο γυαλίζαν τα μαύρα του μαλλιά, σ'όταν ήλιο, τι άσπρο που ήταν το πρόσωπό του, τι μακριά σαν σάστρες τα δάχτυλά του, που κρατούσε τα γκέμια. Και όταν τον έβλεπε μακριά μέσα στον κάμπο, έβγαυε από μαύρο σημαμένο τον να περάσει χωρίς να έβρη και αυτή γιατί.

Πολύ συχνά της έρχονταν στο πνεύμα το ποτάμι να γεμίση τη στεκείται μπροστά της και να ζητάει εὐγενικά, θέλεις γιατί δι. πρενε κουβέντα, θέλεις γιατί γύ να πη, αμέσως του γέμισε εκείνη ένα μικρό τενεκεδάκι, και δ. της έδωσε μαζί με τις εὐχαριστίες του και δυο ποταμάκια, από ε. ποτέ της δεν έφανε η μυλωνά με περισσότερο δρεϊ παρά εκείνο στο τραπέζι, σαν έφανε κι' έφερε ο άνδρας της δεν μπορούσε πιά να δουλέψει ήσυχα η γυναίκα του σαν και πιά με μέρες περνού. συνηθισμένη, μα ο μύλος κακό ή. πως δεν ήταν πιά μύλος έλεγε και πρώτα, πως δεν χαρούη σαν άλλος να δουλέψη πως ώρα με την ώρα έφερρε.

Και ο κακομοιρής δεν ήξερε τι κα τον γαϊδρό να την έβη. Άλλά εκείνη δεν ήθελε να κάνει ποτέ από αυτά. Του έλεγε πως η πολλή ζέση την έκανε έτσι - γιατί το καλοκαίρι είχε μη πιά για καλό - και πως με την πρό

τη ψυχρίτσα θα γινότανε πάλι η ίδια. Ο μυλωνάς επέτρεψε και η. σόχασε. Μαί, ήσυχασε τόσο πολύ, που όταν κατά τον άδωγο στο δ. έρχονταν η μέρα που είχε έπα χρόνια παντρεμένος, σκέφθηκε να κόψη το πατέρι σε κάμποσους φίλους του και να χαρίση στη γυναίκα του...

Τι να της χάριση; "Α, το η. ρε" ένα όρατο φόρεμα που είχε αυτή κάποτε ζηλέψει στη χώρα. Για να γίνουν μάστιγα όλες οι ε. τοιαυσίες καλές, σηκώθηκε την παρμονή και πήγε στην πόλη. Χαραμάτσα την άλλη μέρα θα βρισκότανε σπίτι του.

Η γυναίκα του έμεινε μόνη. Κάποτε όσα βγήκε από το παράθυρο. Την ίδια στιγμή - λες και τώ το είχε νοιώσει - περνούσε από κάτω καβάλλα ο νέος με την ηγκαλιά του γεμάτη λουλούδια του άνοιξη.

Εκυτάχθησαν, ο ένας χαμογέσασε στον άλλο. Εκείνος πήρε ένα λουλούδι και της το πέταξε.

Η μυλωνά άπλωσε τα χέρια της για να πιάση το λουλούδι, έσφυσε έξω από το παράθυρο, έβγασε την λοσπόνια της και έφαγε, κα χωρίς κανέναν να το περιμένη γκρεμίστηκε κάτω, πάνω στις πλακές.

Όταν ο νέος πήδσε τρομαγμένος από το άλογο του και γονάτισε πλάι της, η δύστυχη μυλωνά ήταν πια νεκρή. "Άθρονο αί. μα έτρεχε από μια μεγάλη πληγή που είχε ανοίξει στο κεφάλι της.

Οι γειτόνοι που έτρεξαν άμέσως στην μετέφερον κλαίγοντας στο δρόμο της.

Κάτω, στο πλακόστρωτο, μέσα στο αίμα της όμορφης μυλωνάς δριόκοντο το λευκό, χιονάτο λουλούδι που έγινε αέτια του θανάτου της. Ο νέος έσκυψε και από της στα χέρια του. Το λευκό άνθος ήταν τώρα κατακόκκινο.

Και άναφρε η παράδοσις πως από τότες όλα τα παρμόνια λευκά λουλούδια του κάμπο γύρω στο μύλο πήραν κόκκινο χρώμα, κόκκινο και ματωμένο, το χρώμα της τρελλής άγνης και του θανάτου.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Η αυτοκράτειρα Μαρία Θερσία κατασκεύασε τον τάφο της πολύν καιρό πριν πεθάνη και τον έδειχνε συχνά στα παιδιά της για να μην είνε μισαία και επίπολεια στη ζωή τους.

— Ο Βηλαρδός, ο περίφημος ποιητής και γιατρός του Βελή Πασιό των Ίωναντων, πέθανε στο Ζαγόρι στα 1823. Η πρώτη έκδοσις των ποιημάτων του έγινε στην Κέρκυρα στα 1826, προς περιβολήν της οικογενείας του.

— Γά ηρώτα ρολόγια κατασκευάσθηκαν στη Νυρεμβέργη στα 1477.

Το βιβλίο της ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η κυρία Ντ' Αβέρν προς τον δούκα Ντε Ρισελίε

Γλυκειά μου αγάπη,

Ο Άντιβασιλείς άρχισε τις ζήλειες του. Υποψιάσθηκε τις σχέσεις μας και με βασανίζει. Θέε μου, τι μαρτύριο!... Χθές μου κάλεσε ολόκληρη ανήκρισι για να μάθη την αλήθεια.

Στις όψεις του και στις σχετικές ερωτήσεις του άπάντησα στην άρχη με άριστολογίες. "Επειτα όμως άγρυπνα και το έψηλωνα καθαρά και έάστερα ότι οι όψεις του ήσαν άδωκες και ίβριστικές. Είχα μάλιστα το θράσος να τον προκαλέσω να εξετάση τις ίδιες και να μάθη την αλήθεια. Του είπα ότι το άπαιτώ αυτό, πρώτον για να του άποδείξω την καλή μου πίστι και δεύτερο για να βεβαιώη ότι αυτό που του βάζουν λόγια εις βάρος μου είνε συκοφαντικ. "Ιδρώνα πιά να τον βγάλω από τις όψεις του. Έν τούτοις καλώς θα κάνω με να φυλαγώμαστε από αυτόν στο εξής. Είνε τρομερή ζήλαρσύνας.

Η όγεια μου είνε πάντοτε στην ίδια κατάσταση, άγαπημένε μου. Φοβόμαί, φοβόμαί τρομερά πως μετά έννά μήνες θα συμψη κατά που θα μάς προδίση. Το καταλαβαίνω καλά αυτό και τρέμω κι' ανατριχιάζω. Συμβολίζω λοιπόν και συ τον γιστρό σου και παρακαλέω τον να με γλιτώση από την συμφορά που με άπειλει. "Ο,τι θέλει άς κινή, ό,τι θέλει άς ζήτηση για άμοιβή, άρκεί να τάς καταφέρη.

Υγίαίνε, ψυχή μου. Πνίγομαι από τη στενοχώρια που δεν μπορώ να σέ ίδω, και αυτό δυναμώνει υπερβολικά την πληγή μου και τα νεύρα πνίγω. Ειδοποίησέ με έν έμαθες τίποτε καινούργιο, σχετικά με το νύστιμο σχέδιο της κυρίας ντε Νεά.

Χίλια φιλά, χρυσό μου αγόρι,

Η άγαπημένη σου

ΟΙ ΑΝΕΞΕΙΣ — ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Η ΠΕΤΣΕΤΑ, ΤΟ ΠΗΡΟΥΝΙ, Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Σκεοθήκατε ποτέ πως και πότε πρωτοχρησιμοποιήθηκαν διάφορα αντικείμενα, χρήσιμα άπολύτως και έντελώς κοινά σήμερα;

Αθ' όσα πούμε λοιπόν έμεις όρχίζοντας από την πετσέτα το φ. γητού.

Η ΠΕΤΣΕΤΑ

Η πετσέτα ήταν προωρισμένη κατ' άρχάς για τα μικρά παιδιά. Μόνον επί Καραλλό 7ου, βασιλέως της Γαλλίας ένεφανίσθη εις τα τραπέζια των εδρών. Προηγούμενος οι συνδαιτημονές έσκαπίζοντο άπολύστατα...στο τραπέζι, μαντήλι.

Στις άρχες την έδωκαν στον άμο, έπειτα στο άριστο μπάρο και τέλος στο λαίμο.

Κατά τον 16ον αιώνα δεν είχε ακόμη γενικευθή η χρήση της πετσέτας σ' όλο τον κόσμο.

Επί της βασιλείας Λουδοβίκου του 13ου, η χρήση της πετσέτας ένευκευθή και στην άστική τάξη. Προσπαθούσαν μάλιστα τότε να την παρουσιάσουν διπλωμένη όσο το δυνατό περισσότερο καλλιτεχνικά. Έδωμοσιεύθη δέ την έποχή εκείνη και έθιμο σχετικό πός τη μαγειρική που διδάσκει 27 δι. άρόρους τρόπους διπλώσεως της πετσέτας σε σχήμα πετεινού λα. γού, περιστέρου που κλωσά μέ. σ' ένα πινέρι, σταυρού κτλ.

Το πηρούνι

Αναφέρεται ως άξιομνημόνευτο γεγονός στα χρονικά της έπικής, ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος ο 5ος είχε...έξ πηρούνια! Και όμως ο Κάρολος είχε άνω τώ 150 πιάτων από χρυσόφι και πλέον των 100 δωδεκάκον άσημενια.

Πραγματικάς καιά τον μεσαιώνα πρόσεχαν πολύ στην πάλυτέ. λεια δεν έλάμβανον όμως διόλου όπ' όψιν την λεπτότητα. Φρόντιζαν να είνε τα τραπεζία των γεμάτων από πλουσιώτατα και θαυμαστά έπέξεργασμένα πιατικά, παρουσιάζαν 30 εικών φαγητά σ' ένα και μόνο τραπέζι, οι πρηνες πες όμως και οι ποιητικίσσις έτρωγαν...με τα δάχτυλά!...

Οι μεγάλοι άρχοντες της όημ. ονής "Αναγεννητές ντυμένοι με δελουό και μεάει και φορτωμένοι από διαμάντια και μαργαριτάρια έπαριφαν από την πιατική τη μερίδα τους με τα όρια δάχτυλα όπως άπαιτούντε τότε η εὐγένεια και έπειτα την έκοβαν στο πιάτο τους με το μαχαίρι. Έ έακολουθούσαν δέ να τρώνε με τα δάχτυλά τους πάντοτε.

Μόνον περί τα τέλη του 16ου αιώνα εισήχθη το πηρούνι στη βασιλική άδλη της Γαλλίας πρώτα. Η έμφανισίς του...άπετέλεσε άληθινό σκάνδαλο. Έθεωρήθη άλασδή ως Συβαρική πολυτέλεια και πρόσωπα άσχημή, τα όποια άκολουθούσαν τα πατροπαράδοτα έθιμα, κατέδικασαν έντονώτατα την χρήση του πηρούνιού.

Άφ' ός βασιλεύς, στανιώτατα μεταχειρίζονταν πηρούνι. Έκανε μάλιστα μερικά άστεια, τα όποια δέ έθεωρούντο σήμερα πολύ χονδροειδή. Έπειδή π. χ. η κυρία Μοντεσπέν και η κυρία δέ Θιάνζ ήσαν και οι δυο μανήδεις με την καθαρότητα στο ζήγωμα του φαγητού ο βασιλεύς τους έβαζε τριχες μέσα στο δούτηρό τους η μέσα στις τούφρες τους, όπως λέγει το χρονικό.

Η χρήση του πηρούνιού ένευκευθή μόλις κατά τον 18ον αιώνα.

Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Και η τραπέζαρια είνε αγαθόν των νεωτέρων χρόνων.

Μας φαίνεται σήμερα άδύνατον να κινούμε χωρίς τραπέζαρια. Όλο τραπέζαρια είνε άσχημη σ' όλο τον κόσμο γιατί σ' αυτή μακρύνουν τον κόσμο γιατί σ' αυτή μακρύνουν την ώρα της εργασίας της ημέρας όλα τα μέλη της οικογένειας. Ώστόσο, μόνο κατά τον 17ον αιώνα και προ πάντων κατά 17ον αιώνα έδημιουργήθηκε η τραπέζαρια.

Στις Βερσαλλίες ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος έτρωγε στην κρεβατοκάμαρά του η σ' όν άντιθέτως και σ' όν προθάλαμο. Και έπι Λουδοβίκου 15ου άκόμη έπαιζαν ταίς τάξις είχαν άρχισει να χρησιμοποιούν την τραπέζαρια ο βασιλεύς η βασιλισσα και οι πρηνες έτρωγαν πότε στη ένα δωμάτιο και πότε στο άλλο!...

Για τις στοιχειώδεις άνεσεις σ' ό. της ζωής μας θα σέ πούμε άρκετά άκόμη πράγματα στο προσέχες τεύχος του "Εθναυρού".

ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Η Κουνιάδα της Ζαμφώς η γεροντοκόρη η Τερψιθέα έρχότανε πρώτ' από την αγορά του Ποδονάτη.

— Πού ήσουν καλέ με τα χαράματα; τη ρώτησε η Ζαμφώ και κύτταζε τα χέρια της που ήσαν φορτωμένα με πακέτα.

— Ηπ'α να πάρω ένα ρόδι από το παζάρι.

— Ρόδι;

— Ναι, ρόδι, γιατί; Σου φαίνεται π'αράξενο;

— Τι θα το κάνης το ρόδι; Ξαναρώτησε η Ζαμφώ.

Η Τερψιθέα μπήκε στην αόλη και είπε:

— Ηξέχασες πως μεθαύριο έχομε των Ψυχών;

— Ηβ'οι! Καλά λές. Ηκατάλαβα, θα κάνης κόλλυβα.

— Ναι, θα κάνω ένα πιάτο για τη συχαρμένη τη μάνα μου.

— Στάρι ήδρες;

— Μοδούσε δυο φυτζάνια η Μαριέττα, έχω σταφίδες, άμυγδαλα, ζάχαρη κανέλλα, και πόσα καρύδια. Ηπ'α τώρα ρόδι και μαντανό.

— Μπράβο σου, η ψυχή τη θ' άνασταλάση που τη θυμήθηκες. Μά να σου πώ, Τερψιθέα, τη σημερον ημέρα καλύτερα να δώση κανείς ένα ψυχικό σε μια φτωγή οικογένεια παρά να κόλλη κόλλυβα σε σκορπιστούνε έδω κι' εκεί.

Η Τερψιθέα όμως είχε αντίθετη γνώμη.

— Όχι, κοκάνια μου, της άπάντησε, έγώ θα κάνω το άντέτι. Άφου τάχα τα πράματα, γιατί να μην κάνω το κόλλυβο του Θεού;

Γινωσκόμενη η Ζαμφώ είπε:

— Όπως θές, έσύ ξέρεις. Νοικοκυρά είσαι και πράξες, όπως σ' άρέσει.

Η Τερψιθέα πήρε όλα τα πακέτα της και πήγε στην κουζίνα να βράση το σιτάρι.

Άφου το έβρασε καλά, το άπλωσε σ' ένα τραπέζιόμνηλο για να στεγνώση, και το θυμάσε με το θυμάτο.

Την άλλη μέρα το έβρασε σ' ένα δισκάκι και το στόλισε με τις σταφίδες, τα καρύδια, το ρόδι, τα μύγδαλα και τη ζάχαρη.

Η Ζαμφώ σηκώθηκε πρώι - πρώι και φώναξε:

— Τερψιθέα, θές να το πάη στην έκκλησία η κόρη μου το κόλλυβο;

— Θα πάω μοναχή μου, γιατί θα γράψω και τα όνόματά σου θα μνημονέψουνε.

— Καλέ στα γράφει έδω το κορίτσι και τα πεί να μη τρέχης στο δρόμο!

Η Τερψιθέα έπείσθηκε, έτοιμασε ένα χαρτί, έδωκε και λεφτά στο κοριτσάκι και της είπε:

— Να τά δώσης, παιδί μου, στα χέρια του έχουν ώρασι δόναι!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Δέν κοιμήθηκα υ.ά. ολόκληρη νύχτα, για να γράψω αυτό το διήγημα.

Ο ΦΙΛΟΣ.—Σ' άποζηλώσα όμως έγώ με το παραπάνω. Κοιμήθηκα ένα ήμερονύκτιο μόλις άρχισα να το...διαβάζω!

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

—Πώς σου φαίνεται αυτός ο ή. θηπολύς; Όλες οι γυναίκες τον θεωρούν μεγάλο κομικό και γελούν όταν παίζη.

—Όχι άδες. Μόνον εκείνες που έχουν ώρασι δόναι!...

ΩΡΑΙΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ.—Είνε άληθεια υπαμάχ, ότι το χρώμα είνε η α. τίς παντός κακοή;

Ο ΑΤΕΡΑΣ.—Ναι, παιδί μου, γι' αυτό νά το άρπάξω!... ό,τα χέρια των άλλων όταν δίνεταί η εὐκαιρία!...

ΝΕΜΡΩΔ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.—"Εστειλα στο νοσοκομείο όλο το προϊόν του τελευταίου μου κυνηγιού.

Ο ΦΙΛΟΣ.— Μπράβο!... Και ήταν σημαντικό το προϊόν αυτό;

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.—Όχι και τόσο. Ένας χωροφύλακας και ένας κηπουρός!

ΜΙΣΤΑΦΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

—Τ. Έκανε λέει; "Ο διευθυντής σου δίνει πεντακόσιες δραχμές τη θροσού και έσύ τις δέχτηκες;

— Νχι. Θα λαμβάνω μέρος στο γελίο της δευτέρας πράξης όποιος διευθυντής μου υποσχέθηκε ότι θα σερβίρων άληθινό κοτόπουλο και πραγματικό κρασί!

Το πιο δυσάρεστο

—Μήπως ότι έδωσαν μια μαχαίρι στον σύζυγό σας...

— Άφήστετο, μη μου το ξαναθυμίζετε. Άπ' το πρωτό κάθονται... και μπαλλώνια το σκακί του!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ειδικότης των γυναικών του μέλλοντος

Οι έξυπνες — εις τα μηχανουργεία (Μοναδικές για να μάς στήνουν...μηχανές) Οι χαμηλοβλεπούσες — στα ραφεία (για να μάς κόβουν... με κατεργαριές συχνές) Οι πονηρές — για σκαπανείς σ' όρυγματα (να μάς άνοίγουνε στην τσέπη... ρήγματα.) Οι φλογερές — για άχυρώματα και βάσεις (άπό όπου κι' έπιτέθηκε για φλέρι θα χάσης.) Και άναλόγως με τη στάση π' άγαστούνε να παίρνουνε συχνά για να ξεκουραστούνε, οι καθιστές — για έμπιστευτική όημρεσία, οι όρθιες—για σύρε κι' έλα στη διπλωμάτα οι κάθεται — για έφορμήσεις αβινιδίας κι' οι όριζόντιες — για πολυκοιτίκας.

ΛΑΙΝΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ειδικότης των γυναικών του μέλλοντος

Οι έξυπνες — εις τα μηχανουργεία (Μοναδικές για να μάς στήνουν...μηχανές) Οι χαμηλοβλεπούσες — στα ραφεία (για να μάς κόβουν... με κατεργαριές συχνές) Οι πονηρές — για σκαπανείς σ' όρυγματα (να μάς άνοίγουνε στην τσέπη... ρήγματα.) Οι φλογερές — για άχυρώματα και βάσεις (άπό όπου κι' έπιτέθηκε για φλέρι θα χάσης.) Και άναλόγως με τη στάση π' άγαστούνε να παίρνουνε συχνά για να ξεκουραστούνε, οι καθιστές — για έμπιστευτική όημρεσία, οι όρθιες—για σύρε κι' έλα στη διπλωμάτα οι κάθεται — για έφορμήσεις αβινιδίας κι' οι όριζόντιες — για πολυκοιτίκας.

ΛΑΙΝΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΤΑ ΓΕΝΕΔΛΙΑ ΤΟΥ

— Καραμπέτι!

— Τι τέλεις, Σουρπούτσα;

— Σήμερα γενέτλιος έκεις, σαράντα κρονώ ένεσαι, ταμπούς να κνήης.

Την κύτταζε με ύφος άπελπισμένο:

— Μπε, κουζούμ Σουρπούτσα, άσε τώρα γενέτλιος που να βρώ κρέας, ψάρια, σκεκέρια! Στο μυαλό όμως της Σουρπούτσας πέρσσε πάλιν η φαινή ιδέα.

Τόν πλησίασε, χάιδεψε τα μαλλιά του που ήταν σαν γουρουνόβουρσας και του είπε:

— Ντέν τέλω κουρασμένο να ένεσαι, Καραμπέτι, το ζέφκι σ' ένα ταβέρνα μωδέρνο να ένεσαι.

Μολονότι φρόβανε το έξοδο εκείνος, έν του τοις ήδρε την ιδέα της περιφημ.

— Μπράβο, Σουρπούτσα, όποιο ταβέρνα έσύ τέλεις εκεί να πάμε.

Η Σουρπούτσα έτρεφε χαρούμενη η είδοποίηση όλους τους προσκαλεσμένους.

Πράγματι, το βραδάκι το στρώσανε με έξη άλλα πρόσωπα στην μωδέρνα ταβέρνα για να γιορτάσουνε τα γενέθλια του Καραμπέτι.

Το τραπέζι στρωμένο θαυμάσια, ήταν στολισμένο με λουλούδια της έποχής. Η Σουρπούτσα όλο χαρά έλεγε:

— Να ζήσης χίλια κρόνια, Καραμπέτι. Σήμερα σαράντα ένεσαι, στο έκατο να πάς, γιαβρούμ.

Όλοι πήραν τα ποτήρια στο χέρι και φώναξαν:

— Στο έκατο να πάς, Καραμπέτι!

— Φκαριστώ σας, παρμόνια να ζήσετε, να τρώτε, να έιστε καλά, γερασμένοι να ένετε! Τα φαγητά πηγαιναν και ήρχοντο, πατάτες του φούρνου, ψάρια, μακαρόνια, μουσακάς, πιά δάκια, σαλάτες.

Αγάν ένα φαί "Ανατολίτικος ντέν έκει, γιαβρούμ κύρ Νικολάκη έφέντη; φάναζε ο Καραμπέτι νέν μαγειρο.

— Έχει ώρασι πιάφι, πιάφι α λά τούρκα.

Ο Καραμπέτι άνοιξε τα μάτια του.

— Πέτρο, δώσε στον κύριο ένα πιάφι να το δοκιμάς, είνε ο μαίτη.

— Πιάφι με γιαούρτ να φέρης, είπε ο Καραμπέτι.

— Γιούρη ντέν έκει, γιαβρούμ, είπεν η Σουρπούτσα.

— Γιαούρη τέλω μπέ! ξεφώνισε ο Καραμπέτι λίγο μεθυσμένος. Αυτό μου σιού έντώ δίπλα μου που ήδρε γιαούρτ;

Πράγματι ένας πεκάτης στο πλάι είχε ένα δοχείο γιαούρτ μπροστά του.

Το έχω φέρει από το κατάστημά μου. Τό είχα άγοράσει από το πρωί, είπε ο άνθρωπος.

— Καλά, πελωμένο να ένεσαι, το γιαούρτη για πιάφι μου χρειαζόμενος είνε...

Και άρπάζει το γιαούρτη και το άδειάζει στο πιάτο του.

Όλοι στην παρέα έμειναν καταπληκτικοί για το θράσος του. Η Σουρπούτσα τον μάλωσε.

— Καραμπέτι, ντροπή πράματα!

Ο πεκάτης όμως δεν έλασε κραιφ, άρπαξε το δοχείο και δυο περίσσει γιαούρτι το έρριξε στα μούτρα του Καραμπέτι, λέγοντας:

— Νά, φάε και το υπόλοιπο να ξεμεθύης!

Ο Καραμπέτι, σηκώθηκε και χύμψε έπάνω του, όλοι έπασαν να τους χωρίσουν, κι' η Σουρπούτσα λιποθύμησε στα χέρια της κατέλας που ήταν στο ταμείο.

Τα γενέθλια του Καραμπέτι τελείωσαν πάλι με έναν καυγά.

Όταν έφευγαν για τα σπίτια τους, όλοι μαζί, η Βαλκίλ είπε στον Καραμπέτι:

— Όμορφο τραπέζι, καλό πρόσωπο, πιάφι φινό, άσπρο πρόσωπο ήβγαλε έσένα άπαμε το ταβέρνα.

Και ο Καραμπέτι σιγαμουρμούρισε:

— Άσπρο πρόσωπο ήβγαλε το γιαούρτη. Τι χρειαζεται, γιαβρούμ, γενέτλιος σ' ένα άνθρωπο σαραντάρη! Έξικ όλοσυν αυτό το μωνέρινο λνέα το όνακία μου! Παρά λίγο με ίσπασμένα μούτρα να βγάλω έμένα από το ζέφκι.

Κι' η Σουρπούτσα θυμωμένη του φώναζε:

— Άλλο φορά μετωμένο να μη ένεσαι, Καραμπέτι! Ντροπής μπέ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο ΒΑΓΓΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΝΙΩ

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Άφου 'ναι οι καιροί σκληροί και η ψυχή μου δέ μπορεί φέρμα νεό να χαρή, χωρίς σ' άργονορ;

—Πρόσεχε Βάγγω μου χαλέ Σ' τη μοδιτρούλα την 'Ελέ. Κ'άθε παλινά μου τουαλέ—Σ' κοπέω να γυρίσω!

Θαρρώ δέν είνε και ντροπή εάν το μπρός το δάλω π. Γιατί δέν θα 'ναι προκοπή τα έξοβ' αν άρχισω.

Και η ψυχή μου δέν βαστά να κάνω έξη-έφτά φουστάκι—κι' έκατομύρια σκαστά σε ράφρες να μετρήσω!...

Έχω συνείδηση έγώ γι' αυτό λοιπόν χωρίς ν' άργω γλυκό μου και χρυσό άγώ—για τη μοδιτρούλα τρέχω για να τά πούμε μια στα... (λί) να βάλη μπρός και τη δου... (λεί) Γιατί να βάλω τα παλινά κι' έφέτος, δέν άντέχω!...

Η ΜΑΝΙΩ

Ο ΒΑΓΓΟΣ

17

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΑΙ απαντήσεις Κάμα, Γραφολόγος, καθώς επίσης και 'Ιατρού, αποστέλλονται ταχυδρομικά ή δίδονται από τα γραφεία μας.

Το δικαίωμα της απάντησας έχει όριση εις δρασμάς 500.

Ταχυδρομικά επίσης, και με πάσαν εχευμένη, θα αποστέλλονται ή θα παραδίδονται από τα γραφεία μας αι απαντήσεις της Φίλης των Ποιημένων, επιβαρυνόμενων των επιστολογράφων με εκατοντάραχμων καταβολήν δια τα έξοδα χαρτοφάκελλου κ α ι γραμματίου.

Παρακαλούνται οι επιστολογράφοι ν' αναγράφουν ευανάγνωστος το όνοματεπώνυμό των και την διεύθυνσίν των, πλην του ψευδωνύμου των.

Δηλώνεται επίσης ρητώς, ότι οδύμεια επιστολή θα λαμβάνεται υπ' όψιν αν το εσώκλειστον χρηματικόν ποσόν εινε έλλειπές.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Όλες οι γυναίκες έχουν δικαίωμα στην ομορφιά και όλες με τις σημεινές προόδους της αίσθητικής επιστήμης μπορούν να γίνουν ωραίες. Δεν είναι ανάγκη να τονίσω την μεγάλη σημασία που παίζει το ωραίο πρόσωπο στη ζωή της γυναίκας. Είναι άλλος τς γυνή στο, ότι για να κρίνει κανείς μια γυναίκα, αν είναι ωραία ή όχι, θα κριτάξει πρώτα το πρόσωπό της, που με την ομορφιά του σκεπάζει πολλές φορές όλα τα ελαττώματα του σώματος.

Ο χρόνος, βεβαίαν, εργάζεται για την καταστροφή της ομορφιάς. Όταν εργάζεται, όμως, μόνος άργει να την καταβάλει, να την μαρμαρώσει και να την αφανίση. Τις περισσότερες όμως φορές η καταστροφή έπέρχεται και με την συνεργασία της κατόχου της ομορφιάς. Οι ιδιες οι γυναίκες, εξ αγνοίας των υποβοηθών τον χρόνο στο καταστρεπτικό του έργο, ενώ μπορούν κάλλιστα και ο. φεύλουν να τον ήμιοδίσουν, αποκτώντας, πρό παντός, αισθητική συνείδηση. Όλες οι γυναίκες δηλαδή, πρέπει εν πρώτοις, να προσέχουν να μη καταστρέψουν την ομορφιά της επιβεβαιώνοντας την σκε κατά δεύτερο λόγο, να την συντηρήσει με την ανάλογη καλλιπεποίησι και τον απόλο φυσικός ποτισμό. Στην διατήρησι της βοηθό πολυτιμόν θα βρήτε πιστήν. Τις βαφές, τα προκλήματα ή πραγματική επιστήμη να γίνει. Είναι εφευρέσεις του κινηγία, την απόκριμη διαφόρων υατρικών και όμως οι περισσότερες έχουν παρεξηγήσει την πραγματική έννοια της ομορφιάς και προσκλιναν στη μόδα, βάφονται διβολικά και ακανόνιστα, υπερτασμένες τους στην καταστροφή της φυσικής των ανθρωπότητας.

Κάθε όμως δεσποινίς η κυρία όταν είναι κάτοχος όλων των απαιτητών προκλήτων γνώσεων για την διατήρησι της ομορφιάς και κολακείομαι να πιστώσω ότι το, το, το έχω επιτύχει εν μερί μεμούν των τακτικών αναγνωστριά μου με τα μαθήματά μου αυτά γνωρίζει ότι απαραίτητο στοιχείο για την διατήρησι της φυσικής και της ωρασιότητος της δεν είναι πάντοτε τα καλλυντικά. Γνωρίζει ακόμη ότι τα άγνα και κατάλληλα για κάθε περίπτωσι καλλυντικά

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ, Πάτρας.—Έχετε μεγάλην αντίληψιν και ισχυρά θέληση. Ο βίος σας θα είναι μακρός. Θα παρουσιάσων πολλές ερωτικές υποθέσεις στη ζωή σας. Κάποιον σημαντικό γεγονός θα σας συμβεί στα τριάντα σας χρόνια. Θα παντρευήτε από έρωτα, άργότερα δε τα οικονομικά σας θα γίνουν καλά.

ΜΠΑΤΤΕΡΦΛΑΪΟΙ, Πάτρας.—Θα έχετε στη ζωή σας πολλές ερωτικές περιπέτειες και θα πάτε τρεωθήτε από έρωτα. Αν όμως η ανάγκη σας δεν στριβέσει και σε ψυχικές βάσεις γρηγορά θα αφυλοποιηθήτε. Είσαθε τύπος αίσθη, σαρκός, η ανάγκη σε σας εινε μάλλον υλική και άκαταστή το χρήμα την πολυτέλεια και την κομωτέρας.

ΝΟΕΛ ΣΑΜΠΑΤΙΕ.—Είσαθε δραστήριος, τολμηρός και γεμάτος αυτοπεποίθησι. Αγαπάτε υπερβολικά την ελευθερία και την ανεξαρτησία. Είσαθε όμως εθερβίσιος, απερισκεπτός και ανειδίκελός. Δεν έχετε τύχη στο πεδίον

χρησιμεύουν μόνον για να τονίσουν άφ' ενός μια ιδιαίτερη χάρη του προσώπου και για να σκεπάσουν άφ' άλλου τα πυχόν φυσικά ελαττώματα προσκαλύπτοντας ταυτοχρόνως το δέρμα από τις έκσιστες καιρικές μεταβολές.

Έχει κατανοήσει, ότι το μακιγιάζ πρέπει να είναι πολύ ελαφρό και καλοσάλεμένο, γιατί έτσι γλυκάνει και λεπτύνεται η φυσιογνωμία. Γνωρίζει τέλος ότι οι κοκκίνιες, το οινόπνευμα, ο αλκοόλ, το όξινο, το σαπούνι αποξηραίνουν και μαρμαρώνουν πρόσωπο το δέρμα.

Η κυρία η η δεσποινίς αυτή, που έφέρει καλά τους εχθρούς της ομορφιάς της, αποφεύγει τα οινόπνευμα, τα ποτά, το τσιγάρο, την υπερκόπωση, τα ξενύχτια, την υπερβολική ήλιοθεραπεία, πράγμα που που συντελούν στην διαταραχή της πέψεως και του νευρικού συστήματος και γενικώς στην καταστροφή της φυσικής ομορφιάς και ανησυχίας. Με δυο λόγια: Για να είσαθε ωραίες πρέπει να ήσθε απλές και ν' αποφεύγετε τα ζωηρόχρωμα μακιγιάζ. Αποφεύγετε μ' άλλα λόγια, τις ακρότητες, τους ονοματισμούς και τις καταχρήσεις που είναι τα μεγαλύτερα εμπόδια στην διατήρησι της ωρασιότητος σας που τόσο διακρίσκει επιθυμείτε.

ΣΤΟ ΕΠΙΛΟΓΟΜΕΝΟΝ: Το μακιγιάζ ρισμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός. Δερματολόγος

ΟΙ άδλοι του Γερο-Παρατατικού Οίκος μεταπωλήσεων

Απορος ών, μη έχων δε την κεφαλήν που κλίνει και αναγνώσας έπαρκώς εν τας έφημεριαι: — Έδω παλινδύνται ανάκλιντρα, εκεί παλινδύνται κλίναι — Έσκέψην: αν τι όμοιον κανείς επιχειρήσιν; — 'Ιδών δ' αιδούσας συναφείς, πολλών επιχειρήσεων — 'Ηνώσα και «σάλλ' ντε βάντ»... οίκον μεταπωλήσεων!... Ο «Οίκος» εν τω οίκω μου τοιςτέσι εις έν όπάγειον. Λαμπρως άρμόζον, βέλτιστοι, εις άνδρα υπερλόγιον. Εκεί δε τα παλινδύντα τοις άλλους, παραπλήσια. Ήσαν: η στερεότυπος και προσφιλής μου 'Οδύσσεια. Ή άχαμνή μου η στρωμένη, η σιδηρά μου κλίνη (φθαλιν)

Το μέλαν μου άλεξίβροχον κι' ένδυμασις τις

Κατέκλειτο. Κι' έκραύγαζα ως μεταπωλήτης: — Προσέλθετε! Προσέλθετε!... Μά την ά- γίαν Έσθλιν

Παλώ και κορεάβρωτον ψισωτήν καθέκλαν!... — 'Ιδού!... Παλώ παμφλντατοί «Κύρου Παι- (δεϊαν) και

Βυζαντινών φαλτήριον το πα—βου—γα—δι—κέ! Παλώ τα πάντα, βέλτιστοι, παλώ, παλώ, παλώ! Και θέλως έδωστε καιρούς, πικρώς άνασπώ! Παλείται και «'Ησίοδος»!...Σπειράστε συμπολι- (ται)

'Ιδού και Συνοδείριον εύμειρος παλείται!... Πάλη όμως φεθ και παλιν φεθ!... Τρίς φεθ και (φεθ και παλιν

Ουδένως πώς επέτυχά και μετά τρήν πάλην 'Απλώς τας πώλας έκλεισα, και όπως νυν διάγω μου και την κορεάβρωτον καθέκλαν!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΟΙ άδλοι του Γερο-Παρατατικού Οίκος μεταπωλήσεων

Απορος ών, μη έχων δε την κεφαλήν που κλίνει και αναγνώσας έπαρκώς εν τας έφημεριαι: — Έδω παλινδύνται ανάκλιντρα, εκεί παλινδύνται κλίναι — Έσκέψην: αν τι όμοιον κανείς επιχειρήσιν; — 'Ιδών δ' αιδούσας συναφείς, πολλών επιχειρήσεων — 'Ηνώσα και «σάλλ' ντε βάντ»... οίκον μεταπωλήσεων!... Ο «Οίκος» εν τω οίκω μου τοιςτέσι εις έν όπάγειον. Λαμπρως άρμόζον, βέλτιστοι, εις άνδρα υπερλόγιον. Εκεί δε τα παλινδύντα τοις άλλους, παραπλήσια. Ήσαν: η στερεότυπος και προσφιλής μου 'Οδύσσεια. Ή άχαμνή μου η στρωμένη, η σιδηρά μου κλίνη (φθαλιν)

Το μέλαν μου άλεξίβροχον κι' ένδυμασις τις

Κατέκλειτο. Κι' έκραύγαζα ως μεταπωλήτης: — Προσέλθετε! Προσέλθετε!... Μά την ά- γίαν Έσθλιν

Παλώ και κορεάβρωτον ψισωτήν καθέκλαν!... — 'Ιδού!... Παλώ παμφλντατοί «Κύρου Παι- (δεϊαν) και

Βυζαντινών φαλτήριον το πα—βου—γα—δι—κέ! Παλώ τα πάντα, βέλτιστοι, παλώ, παλώ, παλώ! Και θέλως έδωστε καιρούς, πικρώς άνασπώ! Παλείται και «'Ησίοδος»!...Σπειράστε συμπολι- (ται)

'Ιδού και Συνοδείριον εύμειρος παλείται!... Πάλη όμως φεθ και παλιν φεθ!... Τρίς φεθ και (φεθ και παλιν

Ουδένως πώς επέτυχά και μετά τρήν πάλην 'Απλώς τας πώλας έκλεισα, και όπως νυν διάγω μου και την κορεάβρωτον καθέκλαν!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

του έρωτος άλλα και ο γάμος σας δεν θα εινε εδύτης. Τα οικονομικά σας θα εινε άνθηρα.

ΜΙΚΡΗ ΝΥΜΦΗ ΤΡΙΕΤΕΡΙΑΝ, 'Ιωαννίνων.—Είσαθε τύπος έλκυστικός και εμπνέετε την συμπάθεια. Δεν προδίδω γάμον με το πρόσωπο που συμπάθετε. Θα παντρευήτε από έρωτα και θα ά- τυχήσετε, ύστερα όμως θα κάμντε δεύτερο γάμο τυχερό. Θα προσδεύσετε στας σπουδές σας πολύ άργότερα δε θα κάμντε ένα μακρόν ταξίδι.

ΓΑΛΑΖΙΟΝ ΔΟΥΝΑΞΙΝ Γ. Ρ., Πάτρας.—Είσαθε δραστήριος, υπομονητική επιφυλακτική τακτική. Έχετε ζωηρή αντίληψιν και έμεισθύνετε το κάθε τι. Θα τελειώσετε τις σπουδές σας με με γάλην επιτυχία. Θα παντρευήτε από άσθημα, άργότερα όμως και θα εύτυχήσετε. Τα οικονομικά σας θα γίνουν πολύ άνθηρα. Τυχερή σας ημέρα το Σάββατο, χρώμα σας το καφέ, λίθος σας ο όνυξ.

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΟΙ άναγνώσται μας, των οποίων τα μενύονα δημοσιεύονται κατατόρως, ήμιοδούν να παραλάβουν τις απαντήσεις του δόκτορος Κάμα από τα γραφεία μας, καθημερινώς μεταξύ 10 π.μ. και 1½ π.μ.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ — Άλμα Φίλιπ — Ματθίλδη Κ. — Έλβίρα Π. — Τσάκχ. — Κά Σέκ — Κρίνος — Τριαντάφυλλο — Γαρυφάλλο — Σαρλόττα — Περίερνη Κ. Λ. — Τζούλια Ν. — Λίντα Σ. — Μαριάννα Σ.Σ. — Λίντα Σ. Π. Λολός — Άντριλντικό Λουλουδι Φ. Κ. — Μελαχρινός Άναγνώστης — Βόρειος Σουηδός. — Μαριμένο Κρίνο Π. 45. — Άπογοητευμένη Ύπαρξις Δ. Φ. — Ένας νέος με θέληση (Άγρίνιον). — Π. Φ. Τζούλια 17 — Έξωτικό Λουλουδι Α.Τ. — Άνοιξιότικο Λουλουδι Κ. Ν. 19. Άγρ. — Άνιμογονόσας Β. Π. — Χαραυγή της δόξης. — Πρασινομάτα Μ. Κ. — Ντορίνα Λουίζα. — Ντι άνα — Κοκορόμαυλος Β. — Τρέλ λη Νεότης Μ. Ρ. — Ονειροπόλος 13 — 3. — Μωβ Μάσκα. — Μαρομένο Λουλουδι (Νίκη). — Μπέλα Ντόνα Α.Γ.Κ. — Πρασινομάτα Γ. — Άγάπη Μ. — Φειδίας Α.Τ.Κ. — Κέν Μένιερ — Ζιγκολέτ Κ. Τ. (Πειραιά) — Λουλουδι του Άγρου — Μαλβίνα Κ. — Μαυρομάτα Άρ. 22 — 5 Άννικα Λουίζα (Μελκύνα). — Ξανθή Βαρυλέα — Μαρικουίλα Π. Φ. — Άρχοντες Σ. Ξωφίλις — Βαρκομάτα Β. Βασίλειος Μ. Ζ. Α. — Πράσινα ματά — Μικρή Ναπολιτάνα — Ξανθή Μαυρογορίτσια — Άνιουχη Μαθητιούλα (Πειραιά).

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΟΥΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικά επιδράσεις κατά την έβδομάδα από 21—27 Νοεμβρίου έχουν ως ακολούθως: Άραϊα κατάλληλοι.

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 4—6.15 π.μ. της Πέμπτης (26). 8—9 π.μ. της Παρασκευής (27). 12.30—2 π.μ. της ίδιας ημέρας. Δευτερευόντως: 9—10 π.μ. της Τετάρτης (25).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 11—12 μεσημ. της Τρίτης (24).

3) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 11—1.30 π.μ. της Κυριακής (22).

7.15—10 π.μ. της Τρίτης (24). 4) Διά την αγοράν λαχείων: 12—1 π.μ. της Πέμπτης (26).

5) Διά τας αθληματικές συναντήσεις: 11—2.30 π.μ. του Σαββάτου (21).

6—8 π.μ. της Κυριακής (22). Το απόγευμα της Δευτέρας (23). 6) Διά γάμους ή αρραβώνας: 10—1 π.μ. της Πέμπτης (26).

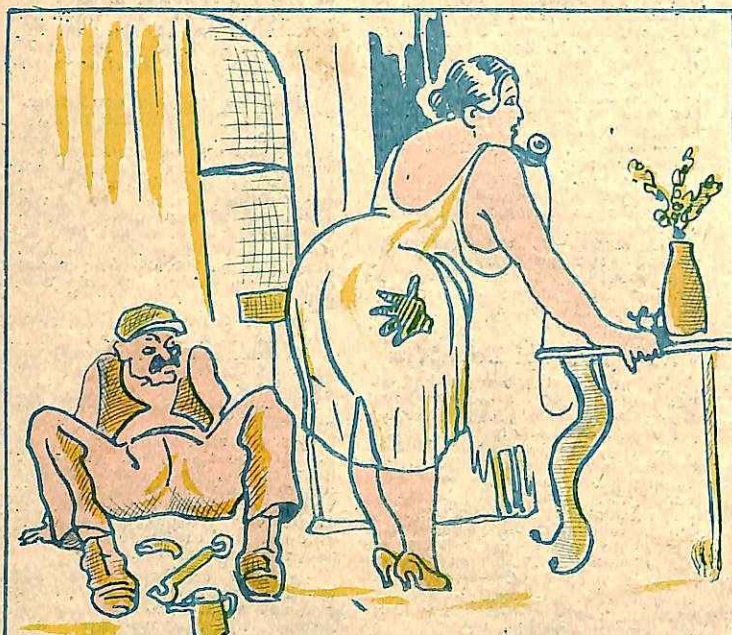
7) Διά το μέλλον σας: 5—7 π.μ. του Σαββάτου (21). 4—6 π.μ. της Τρίτης (24).

ΔΡ ΚΑΜΑ

Η ΦΙΛΗ
ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Σας συνέβη ποτέ, για λόγους άνώτερους απ' τη θέλησί σας να δέχθητε μια κατάστασι άσυμβέβαστη με τις άρχες σας και τις πεποιθήσεις σας και ζήνιν έπομένως προς τις επιθυμίες σας και τα σχέδια σας; Εινε τρομερό, μαρτυρικό, κάτι τέτοιο, δεν εινε έτσι; Και όσο πιο πολύ ένας χαρακτήρας εινε τιμωρός, τόσο και πιο με γάλο γίνεται το μαρτύριό του, γάλο υποφέρει δηλαδή μοναχά για-δεν υποφέρει ποτέ να πείθι τις επιθυμίες της ψυχής του, να καί τη χητή από τα σχέδιά του, να υποφέρει υποταχθή σε ξένα, μα έμμεση ακόμη για το κοινάκλεισμα της ά- ειοπείας του, για την ταπεινω- ειοπείας του, για την ταπεινω- ειοπείας του, για την ταπεινω- ειοπείας του, για την ταπεινω- ειοπείας του,

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ ΠΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΕΙ:
-Χρυσό μου, ο υδραυλιός ήλθε ναί μανει πολύ
υαλί τη δουλειά του!...

ΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Όταν ο έλεγχος των εισιτηρίων των σιδηρο-
δρόμων είναι ύπνοβάτης

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

-Ε, γυαρόν! Έγω σού παρήγγειλα
τη φασουλάδα!...

ΖΑΧΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

Ο βραδύγλωσσος επινραφοποιος

Γιατί, ε, δεν πάω από καρδιακό νόσημα, αλλά μάλλον
από μυωπία. Πολλές φορές που συζητώ με τον άντρα
μου τον χάνω από μπροστά μου!